جوجو

ناول

نصير احمد احمدي

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

*   *   *

څوارلس کلن هلک تندي واخیست، لاس یې وتپاوه، تشه درۍ وه، سترګې یې رڼې کړې، کېناست، له کړکۍ څخه د سپوږمۍ راوتلې رڼا پر بدنۍ لګېدله.

هلک اوبه وڅښلې، بېرته اوږد وغځېد، کړپ شو، تړلې بسترې ته یې وکتل، سترګې یې رډې راوختې، خوله یې چیغې ته خلاصه کړه، نه کېده، زبون یې وهل شوی و.

پر لاسونو یې زور راووست، د ولاړېدو سېکه یې ختلې وه.

تر څنګ یې بسترې ته وکتل، هېڅ هم نه و، یو دم ولاړ شو، په کلا کې زوروره ناره راوګرځېده!

_ادې!!!

*   *   *

په دهلېز کې ډېر نارینه غږ واورېدل شو:

_یاالله، ملا صیب راغی.

ښځو منډه واخیسته، یوې تفدانۍ په پښه ووهله، د بلې د ټکري پیڅکه د بدنۍ په څوښکه کې بنده شوه، ټولې له کوټې ووتې.

دوه تنه راغلل، له عمره پاخه ول، غټې ژېړې لونګۍ یې تړلې وې.

یوه، د پراته هلک لاس ور پورته کړ، یوه شیبه غلی و، بیا یې وویل:

_نبض یې ښه دی.

لاس یې پرېښود، د هلک مخ ته یې وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ملک صیب! ماته خو د وېرې علامه ښکاري، شونډه يې وتلې ده.
ملک پراته هلک ته کتل....
سړي وويل:
_له څه وخته راهیسې همداسې بېحاله دی؟
ملک ټوخي واخیست، کڅوړنې سترګې يې له اوښکو ډکې شوې، په زحمت يې وويل:
_بس! نيمه شپه يې چېغه کړه! ورغلو، په مټ کې يې تر چوترې ځان را رسولی و.
سړي د سدرۍ (واسکټ) له جېبه قلم را وایست، کوچني چوکاټونه يې ولیکل، کاغذ يې ملک ته ونيو!
_د پېريانو علامه ده، خو ته پکر مه خرابوه، دا تاویذ په اوو سرو ټوټو کې ونغاړئ، هلک ته يې ور په غاړه کړئ، خدای به کوي، تاویذ به کوي، د انس و جنس له شره به په امن وي.
ملک کاغذ ور واخیست، ملا ته يې د شلو افغانیو لوټ ونيو، دواړه له کوټې ووتل.

* * *

هلک په دوهم سهار سترګې رڼې کړې، د جارو غږ يو دم ودرېد، يوې پېغلې منډه واخیسته، له چوترې چېغه راغله:
_ملک لالا، تواب په سد راغی!
کوټه له وړو زړو ډکه شوه، ملک او دوه نور نارينه تواب ته نږدې کېناستل، ښځې له وره سره ولاړې وې.
تواب په وېره يوې بلې خواته کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ملک د هغه لاس ور پورته کړ، په خپل ټټر پورې يې ټينګ ونيو، په خوند يې وويل:

_توابه زويه! زه يم، ملک لالا دې.

ويې ټوخل، يوې ښځې په بيړه توفدانۍ ورته ونېوله.

هلک هماغسې وارخطا سترګې رغړولې.

ملک په زوټه وويل:

_بلا ! وه بلا!

يوه ډنګره ښځه رامخته شوه، خړ ټکری يې پر مخ ور کش کړ، غلې ودرېده:

_څه وايې ملک لالا ؟

_زوی ته دې شېدې راوړه.

ښځه په بيړه له کوټې ووته.

ملک، تواب تر غومبري کش کړ، يو دم يې وخندل:

_اه! د ملک لمسی او دومره وېره. زړور اوسه، زه، پلار او تره دې، ټول دلته يو.

هلک هماغسې سترګې رغړولې.

ښځينه وارخطا غبر واورېدل شو:

_هه! دا دی!

ملک له شيدو ډک ګيلاس ور واخيست، د تواب خولې ته يې ور ووړ، هلک مخ واړاوه.

ملک وويل:

_وڅښه!

تواب ور ونه کتل.

ملک په عمر پاخه ځوان ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:

_باتوره زويه! يوازې به يې پرېږدو.

درې نارينه ولاړ شول.

ملک ناره کړه:

_بلا، وه بلا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په ربړدېدلي غږ وویل:
_څه وایي ملک لالا!
_په کړاسي (هلک) پام کوه!
د ښځې د ټکري پيڅکې لړزېدلې.
ټول له کوټې ووتل، ښځې په بيړه دروازه پورې کړه، ورغله، د هلک سر يې په غېږ کې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل...
تواب وويل:
_ادې، اوس ښه يم.
ښځې د خپل زوی پر تندي شونډې کېښودې. په ژړا کې يې وويل:
_زما خو دې لړمون خوړين که.
وروسته يو دم ولاړه شوه، له خړ دېواله يې يو چوکاټ شوی عکس را ښکل کړ، په عکس کې يوه نوراني بوډا اوږده، سپينه ږيره نيولې وه، پر دواړو اوږو يې کوترې ناستې وې، پر غاړه يې شنې، زرغونې مرۍ را ځړېدلې . ښځې عکس ښکل کړ، د هلک پر ټټر پورې يې وموښه، له ځان سره يې وويل:
يا غوث الاعظمه! را رسېږه.
بيا يې ګيلاس ور واخيست، د زوی خولې ته يې ورنږدې کړ، هغه دوه، درې غوړپه شيدې وڅښلې، ورو يې وويل:
_ادې! اجبه بلا مې وليده.
ښځې په حيرانۍ ورته کتل:
تواب وويل:
_يوه لوښت، ژوندی شی پر بسترې ناست و، د پلاستيک غونډې روڼ برېښېده، لاسونو او پښو يې درې، درې ګوتې درلودې، يوه سترګه يې وه، هغه هم په تندي کې.
ښځې د هلک پر بغور شونډې کېښودې، ورو يې وويل:
_اه ! زويه! ځينې خوبونه درانه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

د تواب تندی تريو شو:

_په کوران که درواغ درته وايم، په خپله مې وليد، د انګورو د پاڼو غونډې غوړونه يې وو.

ښځه ورو ولاړه شوه، عکس يې په احتياط را وځړاوه، ويې ويل:

_ځم چې غوړ پاستی درته راوړم.

* * *

توپ باغ ته واوښت، هلکان دېوال ته غلي کېناستل، يوه وويل:

_دا د توپ بازۍ له پاره ښه ځای نه دی، تېره ورځ هم همدا کانه راباندې وشوه، له باغوانه په منډه را خلاص شوو.

بل په خبره کې ورولوېد:

_تا توپ تر دېوال واړاوه، ته به يې را اخلې.

_نه.

ټول غلي شول.

يوه وويل:

_تواب ته څه نه وايي، باغوان، له ملک کاکا سترګه کوي.

تواب د مکتب بکس دېوال ته ودراوه، يو هلک په بيړه ولاړ شو، د دواړو لاسونو ګوتې يې سره ور وستې، تواب پښه پرې کېښوده، غبرګ لاسونه يې د پخڅې سر ته ورسېدل، پښې ته يې زور ورکړ، له پورته مړې لوټې راولوېدې، درب شو، تواب په باغ کې و.

غلی کېناست، مخامخ يې وکتل، د مڼو ګڼې ونې ولاړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

مخکې لاړ، اوږه یې د یوې ونې څانګې ته سیخه شوه، لاندې، په شنه رشقه کې څو نیمخامه منې ولوېدې.

پرېووت، سپینه جنت کوکۍ (پتنګ) والوته، د رشقې شنې پاڼې یې سترګو ته ودرېدې، سر یې پورته کړ، د ونو تر سپېرو تنو ور هاخوا د چنار له لښتو جوړه ځاله ښکارېده.

په بیړه یې شاوخوا وکتل، د توپ درک نه و.

کیڼ لاس ته تاو شو، کوهي ته یې وکتل، توپ د اوبو د را ایستلو ماشین ته نږدې پروت و.

ځیر شو، کوهي ته د کوزېدو زینه ماته وه.

تواب یوه شېبه ودرېد، ببرته یې د دېوال خواته مخه کړه، درب شو، توپ یې پښو ته ولوېد.

تواب چیغه کړه، مخامخ پر دېوال ورغی، ټوپ یې کړل، لاسونه یې د دېوال سر ته ورسېدل، ببرته شاپه تخته پرېووت، یوه لویه لوټه راغله، ځان یې خنګ ته کړ، لوټه باد شوه.

باغوان ناره کړه!

_څوک یې؟

تواب د باغ د دروازې خواته منډه ور واخیسته، له مچلوغزې وار شوې ډبره یې تر غوږ تېره شوه، هلک ښوی له باغه ووت.

کور ته راغی، مور یې مخې ته ورغله، خو یو دم ځای پر ځای ودرېد، په چوتره کې ملک ناست و.

تواب کوټې ته لاړ، زړه یې خولې ته راغی، توپ کټ ته نږدې پروت و.

د هلک تبه شوه، پلار یې ډاکټر ته بوت، ماسختن له خویندو سره پرېووت.

سهار یې سترګې ورغړولې، سترګې یې رډې راوختې، په غاب کې مالټې پرتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

کړپ شو، هلک پر خپل سر کمپله ور کش کړه، د کمپلې تر چولې يې ور وکتل، له سپينو خيرنو پايڅو تورې ډنگرې پښې راوتلې وې. ژر يې مخ لوڅ کړ، مور يې په کاچوغه کې دوا اچوله.

تواب په بيړه وويل:

_مالټې.

غولي ته يې وکتل، هېڅ هم نه و.

ښځې وويل:

_تر تا مې ځار کې، مالټو ته دې زړه شوی؟

د تواب سترگې رډې راختلې وې.

ښځې د هغه پر تندي لاس کېښود، ورو يې وويل:

_په دې ځوړموني (پسرلي) کې مالټې له کومه شوې.

تواب غولي ته کتل. بيا يې دوا وخوړه، غلی پرېووت.

ساعت وروسته ولاړ شو، په چوتره کې يې نيکه د چيلم نلکۍ خولې ته نيولې وه، بوډا يو دم وخندل، له خولې يې سپين لوگی راووت، هلک يې تر لاس کش کړ، پر ځنگانه يې کېناوه، په خوند يې وويل:

_اوس لکه چې ښه يې؟

تواب خپل نيکه ته وکتل، لا يې پر شونډو له پرتو سپينو برېتو څخه خړ لوگی راووت.

تواب ورو وويل:

_ځم، له هلکانو مې د مکتب بکس راوړم.

ملک يودم چيغه کړه:

_بلا، وه بلا!

ښځه په بيړه راغله.

بوډا ټوخي واخيست، په زحمت يې وويل:

_بکس راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ښځه کوټې ته ننوته.
بوډا وخندل:
_بکس دې د عطاګي زوی راووړ، ويل يې چې په خاورو کې درنه پاتې و.
تواب غلی و.
بوډا وويل:
_له چا سره خو به دې نه و ي خوړلي؟
هلک د (نه) په بڼه سر وښوراوه.
ښځې وويل:
_هه!
تواب ور وکتل، مور يې بکس ورته نيولی و.
ورو ولاړ شو.
بوډا وخندل:
_چېرته؟
_ځم، کورنۍ وظيفه مې نه ده ليکلې.
تواب کوټې ته لاړ، کتابچه يې را واړوله، سترګې يې رډې راوختې، ورکړل شويو پوښتنو ته سم ځوابونه ليکل شوي ول.
بله کتابچه يې وکته. سوالونه حل وو.
ځان يې په کمپله کې ونغاړه، غلی کېناست.
قلم وخوځېد، تواب په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. د کتابچې پاڼه واړول شوه، قلم وليکل:
_له ما مه وېرېږه.
تواب دېوال ته ور وښوييد.
قلم وليکل:
_مرسته غواړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک په ماته ګوډه ژبه وویل:

_ته، ته، څوک یې؟

ولیکل شول:

_د یوه لیرې ستوري اوسېدونکی.

هلک لړزې اخیستی و.

قلم ولیکل:

_زړه دې غټ ونیسه.

پر کتابچې لنډه رڼا راوګرځېده، رڼا د بوړبوکۍ غوندې پر خپل ځان را تاو شوه، یوه لوېشت ژوندی موجود ولاړ و.

موجود وویل:

_ماته جُوجُو ویلی شې.

تواب خپل ځنګنونه پر ټټر پورې ټینګ نیولي وو.

د جُوجُو د مردکۍ غوندې شنه سترګه وځلېده، په خوند یې وویل:

_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښېږي.

تواب غلی و.

د چرګې کوټ کوټ ته ورته غږ پورته شو:

_کوټ، کوټ، کوټ...

جُوجُو وویل:

_دا زموږ خندا ده.

غلی شو، په خوله کې یې د دواړو لاسونو نرۍ ګوتې ننه ایستې، خوله یې دواړو خواوو ته تر غوږو پرې شوه. په جدي انداز یې وپوښتل:

_ښه ښکارم؟

هلک په وېره ورته کتل:

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_سمه ده، که دې خوښه نه وي، نو زه درنه ځم، هیله لرم چې تر تا زړور انسان پیدا کړم.

یودم ورک شو.

تواب په بیړه له کوټې ووت، په چوتره کې ودرېد، نیکه یې په تېره بیاتي د پزې وېښته اخیستل.

کلا ته یې وکتل، پلار یې د تراکتور په ماشین کې گوتې وهلې.

بېرته کوټې ته لاړ.

غلی کېناست.

غږ یې واورېد:

_تراکتور نه شي جوړولای.

تواب سترگې ورغړولې، هېڅ هم نه و.

په رېږدېدلې غږ یې وویل:

_تا خراب کړی دی؟

سپینه رڼا پر خپل ځای را تاوه شوه، جُوجُو نری سیم پر غولي کېښود.

هلک په وېره وویل:

_ته ولې داسې کوې؟

جُوجُو پر غولي پروت توپ ته پښه ور وغځوله، درب شو، د لاټین نرۍ شیشه لاندې را تویه شوه.

تواب چیغه کړه!

_له دې ځایه ورک شه.

جُوجُو وخندل:

کوټ کوټ کوت...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوځو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

هلک پيالې ته لاس کړ، پياله سيخه پر ځوځو ورغله، د ځوځو بدن دوه نيمه شو، يوه برخه يې تر پيالې پورته پاتې شوه او بله هم لاندې. بېرته يې د بدن دواړه ټوټې سره ورغلې، خندا يې زور ونيو:

کوټ، کوټ ، کوټ ....

تواب ودرېد، د کوټې دروازه په خپله پورې شوه.

ځوځو وويل:

_تاوان مې نه خوښيږي، خو په يوه شرط، مرسته راسره وکړه!

ماتې کوکۍ (د ښيښې ټوټې) ټولې شوې، څراغ ودرېد، جوړه شيشه ور ولوېده.

تواب ځوځو ته وکتل، نه ځوځو و او نه هم نری سيم. ، له سرايه د تراکتور د چالانېدو غږ راغی. بېرته سپينه رڼا پر ځان را وگرځېده، ځوځو وويل:

_ستاسو په حساب پوره دوې مياشتې دلته وم، ته مې ځارلې، تر نورو زړور راته واېسېدلې.

تواب په رېږدېدلي غږ وويل:

_څه مرسته؟

ځوځو پر خړ دېوال لاس تېر کړ، د کمپيوټر د سکرين غوندې لويه پرده راغله، عکس و، د ځوځو غوندې موجود ښکارېده، خو تر ځوځو په ونه لوړ و، نيم گز، يا تر دې يو څه ډېر.

ځوځو وويل:

_دا زموږ د مکتب مدير دی، په عکس کې دومره بد نه ښکاري، خو له نږدې يې مه ووينې، زړه به دې وچوي. بس، که په درس کې بې خونده وې، نو د غږ په ماشين کې دې اچوي.

ځوځو غلی شو، يو دم يې وخندل:

_کوټ، کوټ ، کوټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تاسو په مکتب کې لښتې خورئ، خو موږ درد نه احساسوو، د جزا له پاره مو په یوه ماشین کې ږدي، د غږ ماشین ورته وایي، اواز یې لوی عذاب دی، بنیادم یې د اورېدو تاب نه لري.

جُوجُو یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

_اصلي خبره پاتې شوه، زه باید پنځم صنف ته لاړ شم، د کامیابۍ یو شرط دا دی چې د نورو ستورو د اوسېدونکو په اړه به تحقیق کوم. ملګري مې په کایناتو کې سره تیت شول، ما هم ځمکه ومونده، لومړی ایران ته لاړم، د مکتب یوه زده کونکي ته مې ځان ور وښود، زړه یې ودرېد. بیا مې ستاسو وطن ته مخه کړه، دا کلی مې وموند، خو که ته هم مرسته راسره ونه کړې، نو مجبور یم چې بل ځای پسې وګورم.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، سکرین ورک شو.

ویې ویل:

_ (نه) مه راته وایه.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_دوې ورځې په مکتب کې درسره وم، اوف، دې ته نو درس نه شو ویلای. ماشومانو یوازې کاغذي طیارې جوړولې، د معلمانو له خولو د چایو پیالې نه لیرې کېدې، خو موږ داسې نه یو، زحمت باسو، ستاسو په حساب په پنځوس کاله کې ایله پینځم صنف ته راورسېدم.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

_ستاسو پنځوس ورځې، زموږ یوه ورځ ده، زموږ ټول کال، سل ورځې وي.

یودم یې وخندل:

_ پوښتنه دې ونه کړه چې څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب غلی و...

_خیر، زه به درته ووایم، زموږ ستوری تر څمکې سل ځله لوی دی، خو کوچنۍ لمر لرو، ځکه مو ستاسو په حساب، ستوری په پنځوسو ورځو کې یو ځل پر خپل محور راګرځي.

تواب ورو وویل:

_نوته څو کلن یې؟

په خپل حساب لس کلن، خو ستاسو په حساب سلو ته رسېږم.

_نو تاسو څو کاله عمر کوئ؟

موږ ناروغي نه لرو، هر یو مو سل کاله چې ستاسو زر کاله کېږي، عمر کوي.

_اوبیا؟

_چې وخت مو پوره شو، په خپله اور اخلو.

_نو زه څه مرسته درسره کولای شم؟

_بس، ډېر دې نه پاذابوم، کله کله مالومات راکوه! اوس باید لاړ شم، ماخستن راځم، خو ګوره، په خپله کوټه کې به یوازې یې.

جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب ماخستن خپلې کوټې ته لاړ، مور یې پسې ورغله، خو ده ویل چې نه وېرېږم.

په کمپله کې پروت و چې سپینه رڼا شوه.

جُوجُو وار له واره پر دېوال لاس تېر کړ، د کمپیوټر غوندې سکرین ته یې ګوته ونیوله، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_زموږ خط نه شي لېدلی، برقي حروف دي، خو زه به د خپل تحقیق یوه برخه درته ولولم.
ستاسو د څنګ په کلي کې یو واده و، د ډوډۍ په وخت کلا ته یو زلمی راغی، دیارلس، څوارلس کاله به یې درلودل، خپله خور یې پسې غوښته، خو د کور خاوند یوه روپۍ کړ، ویل یې چې نا محرمه یې، په منډه یې له کوره و ایست، خبره خلاصه نه شوه، د کور خاوند د باندې پسې ورغی، کلیوالو ته یې وویل، څو کسه پر هلک ور ټول شول، دومره یې وډباوه چې له اخه، ټوخه ولوېد، ویل یې چې زموږ خویندو، میندو ته دې کتل. خو ماسپښین په همدې سرای کې دوو پیاوړو ځوانانو ډول واهه، پېغلې پرې راګرځېدې، نه یې ځانونو ته پام وو او نه هم ټکریو ته، له څرخ سره به سپینې غاړې او خلاص ټټرونه ښکاره شول.
جُوجُو غلی شو، یو دم یې تواب ته وکتل، ویې ویل:
_پوښتنه، دا دوه ځوانان څوک ول؟
هلک په حیرانۍ ورته وکتل:
_ډمان
_له ټول کلي سره خپلوي لري؟
_نه
_محرم دي؟
_نه، خو په سیالانو کې یې نه ګڼو.
جُوجُو وخندل:
_کوټ کوټ کوټ... اه، نږدې دی چې له ډېرې خندا اور واخلم.
یودم غلی شو، پر شیشه یې لاس تېر کړ، ویې ویل:
_ستا ځوابونه مې ولیکل، د تحقیق استاد به مې حیران شي، ماشوم محرم نه دی، خو دوو پیاوړو ځوانانو ته نځېدا محرمه ده. کوټ، کوټ، کوټ.... جُوجُو بچو، سم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

راغلی يې، د تحقيق له پاره تر دې حيرانوونکي خلک نه شې موندلی. د دوی هر څه د سيالانو له پاره دي.

يودم غلی شو، ويې ويل:

_گڼ کور مو دی، ټول مې وگڼل، نولس تنه ياست، څه سره کېږئ؟

تواب وويل:

_هغه چې ژېړه لونگۍ تړي، ډبل سپين برېتونه يې دي او ملک لالا ورته وايي، نيکه مې دی. چاچې تراکتور جوړاوه، هغه مې پلار دی، هغه بل ډنگر سړی مو تره دی، اته اولادونه لري، پنځه لوڼې او درې زامن.

_او تاسو؟

_زه او پنځه خويندي.

_ښه نو، اوس بايد خپلې سفينې ته لاړ شم.

تواب په حيرانی وويل:

_سفينه؟

_ستاسو په چوتره کې مې يوه گرده جالۍ ولېده، بس لکه ټوکری، کورت يې لمر ته پکې اينښي وو، سفينه هماغه رقم شکل لري، ځمکې ته پکې راغلم.

_نو چېرته ده؟

په غونډيو کې مې يو ځای پټه کړې ده، اوس ځم، خو سبا به ټوله ورځ درسره يم.

جُوجُو ورک شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د سهار د چایو له پاره په چوتره کې دسترخوان هوار شو، نیکه بر سر، بالښت ته ډډه ووهله، ورپسې يې دوه زامن ځړېدلي سرونه غلي کېناستل، بیا تواب او درې نور هلکان راغلل، ټول د بتانو په څېر بې حرکته ول.

چوپه چوپتیا وه،کله کله به نیکه وټوخل، پیشو به میو کړل، له غوجلې به د غوا رمباړه راووته.

پتنوس ورېږدېد، یوې پېغلې پیالې پر غولي کېښودې، بلې توره چایجوشه راوړه.

د تواب پلار چایجوشې ته لاس ور وغځاوه، پیاله یې ورته ونیوله، نیکه یودم چیغه کړه!

_بلا ، وه بلا!

د تواب مور په بیړه راغله، ودرېده، ټکرۍ یې پر مخ ورکش کړ، په خواره خوله یې وویل:

_څه وایې، ملک لالا؟

_سترګې لرې که نه، ساده چای دې راوړی دی.

ښځې د خپل خاوند په لاس کې نیولې پیالې ته وکتل، په رېږدېدلي غږ یې وویل:

_خو ما نجلۍ ته د شیدو له چایو ډکه چایجوشه ورکړه.

د بوډا تندی تریو شو:

_نو زه دورواغ وایم!

ښځې منډه واخیسته، شېبه وروسته نیکه د شیدو له چایو ډکه پیاله خولې ته نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځُوځُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د تواب اوږه درنه شوه، تر څنګ يې ور وکتل، هيڅ هم نه و.

تواب ورو وويل:

_ته وې؟

ناستو کسانوپه حیرانۍ تواب ته وکتل، هلک وارخطا شو، په بیړه ودرېد.

نیکه وویل:

_پياله دې ډکه ده.

_زړه ته مې نه کېږي. ناوخته دی، مکتب ته ځم.

کوټې ته يې منډه کړه، بکس يې را واخيست او له کلا ووت.

د ځُوځُو غږ يې واورېد:

_که پولې ته وخېژې نو ښه به وي، لوند خيشت دې کړم.

تواب خپلو پښو ته وکتل، پايڅې يې لندې وې، دی په لنده شوتله کې روان و.

شاته تړلی بکس يې دروند شو، ځُوځُو وخندل:

_دا ځای بد نه دی.

د هلک تندي ګونځې پيدا کړې:

_تا بايد چايجوشه نه وای بدله کړې.

ځُوځُو وويل:

_يوه پوښتنه؟

_وايه.

_نجونو او ښځو ساده چای خوړ، خو نارينه وو او هلکانو ته د شيدو له چايو ډکه چايجوشه ور وړل شوه، ولې؟

تواب وويل:

_نيکه مې وايي چې هغوی نجونې دي، بلا يې نه وهي.

ځُوځُو وخندل:

_کوټ، کوټ،کوټ... هغوی ګېډې نه لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یودم مړې دوړې راغلې، تواب وټوخل، دنوې لانډکروزر موټر په دروازو کې سهارني لمر ژېړې لیکې ایستلې وې، له ټایرونو یې خاورې پورته کېدلې.

جُوجُو وویل:

_سړکونه مو ډېر خراب دي.

د تواب تندی تریو شو:

_حکومت بلا وهلی.

جُوجُو وویل:

_تېره اونۍ د ولسوالۍ بازار ته لاړم، دوه شیان ډېر ول، سوالګر او موټر...

هلک په خبره کې ورولوېد:

_موږ هم دوه موټره لرو، په دوه سېټه ټیوټا کې مې نیکه ګرځي، سراچه یې د کور د سودا له پاره درولې ده.

جُوجُو وپوښتل:

_نو دا د کلیو سړکونه ولې د سیمې خلک نه جوړوي؟

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_ګوره، ما دوې میاشتې دلته تېرې کړې، هر پنځم، یا شپږم کور موټر لري، موټر سایکل خوله حسابه تېر دي، خو د سړک جوړولو ته یې ملا ماته ده، ټول خلک حکومت او موسسو ته ماتله دي، بس، نوره ګټه خو یې در ونه رسېده، جوړ سړکونه یې خراب کړل.

تېره اونۍ دوو دهقانانو ته ور وګرځېدم، دواړه په خپل مینځ کې غږېدل، له وچکالۍ یې شکایت درلود، ویل یې چې د موسسې درک ونه لګېد، کارېز وچ دی، فصلونه مو له تندې وسوځېدل. یو بل تن راغی، له عمره پوخ و، ویل یې چې پخوا خو دا موسسې نه وې، کارېز به مو په اشر پاکاوه، بد یې اموخته کړو، تر څو به د نورو خیرات ته ناست یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

د ټوپک ډز شو، يوه پختکه راغله، د تواب پښو ته نږدې په راشنو شويو پيازو کې ولوېده.
جُوجُو په غوسه وويل:
_دا چا ووېشته؟
تواب مخامخ گوته ونيوله، د چنار له گڼو ونو يو ځوان راووت، ښکاري ټوپک يې په لاس کې و، يوې بلې خواته يې کتل.
د پيازو په شنو ډکو کې سپينه رڼا راتاو شوه، پختکې ټوپ کړل، جُوجُو تر جوړ وزر ونيوله، د پختکي پر مات وزر يې له روڼ پلاستيک جوړ لاس تېر کړ، وېنه ودرېده، پختکه والوته.
جُوجُو پسې غږ کړ:
_سمه ده، خو له انسانانو ليرې گرځه!
جُوجُو ورک شو، د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وويل:
_پختکې مننه کوله، ويل يې چې تر انسانانو ښه ياست.
تواب وويل:
_ته د مرغانو په ژبه پوهېږې؟
_زما ډېر کمالونه زده دي، راځه، دا کربوړی به راوغږوم.
تواب مخامخ وکتل، زړه يې خولې ته راغی، د کچالو په جووه کې غټ کربوړی پروت و.
تواب له ځمکې يوه لويه ډبره ورپورته کړه.
جُوجُو په بيړه وويل:
_پام
بکس سپک شو، جُوجُو د کربوړي تر خنگ ولاړ و.
د هلک گوتې خلاصې شوې، ډبره ولوېده، له پولې مړه دوړه پورته شوه.
جُوجُو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_کربوړی ډېر خواشینی دی، وايي چې له انسانانو پزې ته راغلي یو، موږ هېڅ تاوان نه دی ور رسولی، په مخه نه ورځو، خو دوی تل بېلچې راپسې اخیستې وې، نسل یې را ورک کړ.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_خو کربوړي خطرناکه دي.

جُوجُو وویل:

_داسې انسان راوښیه چې کربوړي کوم ازار ور رسولی وي؟

د هلک سر وځړېد.

جُوجُو وخندل:

_زما په فکر انسان تر هر څه مضر او خطر ناکه دی، یوازې خپل ځان ته اهمیت ورکوي، دا نه وايي چې د ځمکې نور موجودات هم د ژوند کولو حق لري او که نه.

تواب وویل:

_داسې هم نه ده، گل ماما ته وگوره، که غوایان نه وای وربانديې گران، شنه رشقه به یې نه ورته رېبله.

جُوجُو وخندل:

_خو د غوایانو نظر هم مهم دی.

تواب له شنو غنمو تېر شو، گل ماما ته یې له لیرې سلام ور واچاوه، غوایي ته ودرېد.

جُوجُو وویل:

_پر ښتن دې گران یې، تازه رشقه درته رېبي.

برگ غوایي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

_غوایی گیله کوي، وايي، ته خو انسان نه یې،نو بیا ولې داسې کم عقله پوښتنه کوې؟

هلک په بیړه وویل:

_ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تور غوايي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

_ستا پوښتنه مې ور ورسوله، غوايی وايي، پلار يې ټول عمر د گل ماما ځمکې واړولې، خو کله چې زوړ شو او له کولبې ووت، د قصاب چاړې ته يې سيخ کړ.

برگ غوايي رمباړه کړه.

جُوجُو وویل:

_سخت ناروغه دی، خو باید ځمکه واړوي، که يې ځان جوړ ونه ښود، ښبنتن يې خيرات منلی.

تواب روان شو.

جُوجُو وویل:

_پوه شوې؟ گل ماما له غوايانو سره مينه نه لري.

تواب وویل:

_مچانو ته هم بايد څه ونه وايو.

_ اه گرانه! مچان له تاسو سره کومه علاقه نه لري، خپل ځانونه پاک وساتئ، مچان څه بلا درنه غواړي.

د مکتب تر دېواله، يو خوار سپی راتاو شو، کوړنچ يې وهل، تېره يې پښې ته سيخه شوې وه، ډله هلکانو منډې پسې وهلې.

جُوجُو وخندل:

_سپی وغږوم؟

تواب د مکتب په دروازه ننوت، اوږه يې سپکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

ماسپښين دوې بجې وې، تواب لويه چايجوشه تر لاستي نيولې وه، د پولې پر سر پر يوه خوا کوږ تلو. چايجوشه يودم سپکه شوه.

تواب وويل:

_ښه وخت راغلې.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_چای دی؟

_هو.

_نو چېرته يې وړې؟

_زړه کلا مو تنگه ده، نيکه مې وايي چې ډېر يو، گذاره مو نه پکې کېږي، نوې ابادي يې شروع کړې ده.

هلک د باغ تر دېواله را تاو شو، يو چا غږ کړل:

_تشه چايجوشه دې راوړه؟

تواب يو دم کوږ شو، پر خړ پوټي تورچای پرېووت، پورته يې وکتل، يوه گردي سرې د کلا د دېوال پخڅه تراشله.

هماغه سرې وخندل:

_د ملک لالا لمسی څوان شوی دی، له ډکې چايجوشې سره نيغ روان و.

تواب کلا ته ور ننوت، دوو کاريگرو په خټه کې غوايي گرځول.

هلک توره چايجوشه پر غولي کېښوده. نيکه يې د لرگي پر زينه ولاړ و، لکڼه يې په پخڅه کې تر پرې شوې سوري ايستلې وه.

جُوجُو وويل:

_ملک لالا دې ولې لکڼې ته سترگه پټه کړې ده، لکڼه خو ټوپک نه دی؟

تواب د دېوال سيوري ته د خرې پر کته کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وویل:

_په دېوالونو کې يې دا سوري ولې پرېښي دي؟

_د دښمن له پاره.

_ له چا سره بدي لری؟

تواب خپله ککرۍ وگروله:

_نه

ملک وخندل:

_ها زویه، چای دې راوړ؟

تواب ور وکتل، نیکه يې په احتیاط له زینې ښکته کېده.

تواب ورغی، ورو يې وویل:

_ملک لالا، موږ بدي دار یو؟

ملک په حیرانۍ ور وکتل:

_نه!

نو په دېوال کې دا سوري د څه له پاره دي؟

بوډا وخندل، د هلک پر سر يې لاس کېښود، ورو يې وویل:

_د تربرونو له پاره.

روان شو، کاریگرو ته ور وگرځېد.

جُوجُو وویل:

_دا ټکی مې نوی واورېد، تربرونه ، ځناورو ته وایاست؟

_نه، د تره زامنو ته..

_نو هغوی ولې وژنئ؟

تواب خپل نیکه ته منډه ور واخیسته، هغه ته مخامخ ودرېد، په خواره خوله يې وویل:

_د تره زامن مې راباندې گران دي، نه غواړم چې هغوی ووژني.

لومړی ملک وخندل، بیا ناستو کاریگرو خندا ورسره بدرگه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یوه کاریگر وویل:

_هلک دی، ماغزه يې خام دي، نه پوهېږي.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

تر دېوال له عمره پوخ، ډنگر سړی راتاو شو، ږېره يې لنډه وه، غټې کځوړنې سترگې يې درلودې، تر سپینې زړې خولۍ يې لانده وېښته راوتلي ول.

ملک په خندا وویل:

_اه، سرمالمه، راځه.

د تواب غوږ وتخنېد.

جُوجُو وویل:

دا سړی مې د مکتب په اداره کې ولید.

تواب وویل:

_زموږ سر معلم دی.

معلمانو ته يې خشکې کولې، ویل يې چې یو هم د زړه له اخلاصه صنف ته نه ورځي.

جُوجُو غلی شو، یودم يې وویل:

_پوښتنه وکه!

_څه؟

_راته ووایه چې د معلمانو ځواب څه و؟

_ښه، ووایه!

_ معلمان ټول په یوه خوله ول، پنځه زره افغانۍ يې کمې گڼلې، ویل يې چې په دې تنخوا ستوني نه شو ورته ځیرولای، خو د سرمعلم دلیل دا و چې دوی په زور نه دي راغلي، تنخوا مالومه ده، که یوه وي، که سل، دوی منلې، نو باید چې د زړه له اخلاصه درس ورکي.

تواب په خبره کې ورولوېد:

_قناعت يې وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

په اوږه یې چونډۍ ور ولګول شوه:

ـوار راکه. د سرمعلم خبرې لا پاتې دي، ویل یې چې په دې مکتب کې ستاسو اولادونه هم درس وایي، د هغوی له پاره یو څه زحمت ومني، خو د معلمینو ځواب دا و چې له خپلو اولادونو سره په کور کې درس وایي. بس، سرمعلم ستړی شو، خو یوه هم قناعت ونه کړ.

د ملک خندا راغله:

ـیاره سرمالمه، شپاړس کاله درس دې چټي راته ښکاره شو.

تواب ور وکتل، نیکه او سرمعلم د کوټو پر کېندل شوي تهداب راګرځېدل.

ملک په خندا وویل:

سرمالم نوې وکړه.

په کارېګرو کې یوه ور غبر کړل:

ـڅه وایي؟

ـوایي چې نخشه مې خوښه شوه، خو په یوه کوټه کې د کتابونو د ایښودلو له پاره الماری ته هم ځای پرېږده.

پخڅه تراش له پاسه ور غبر کړل:

ـکتابونه خو ده ویلي دي، څه خیر یې پکې وکه، زوړ شو، خو نوې خولۍ یې ونه مونده.

ټولو وخندل.

جُوجُو وویل:

ـدا خبره په لیکلو ارزي، په دې وطن کې پوه سړی ناپوه دی او ناپوه هم عاقل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

* * *

د تواب غوږ وتخنيد، ځنګ يې بدل کړ، پزه يې کش شوه، سترګې يې رڼې کړې، جُوجُو پر بالښت ناست و.

تواب په خوبولي غږ وويل:

_نيمه شپه ده.

جو جو بسترې ته ور ټوپ کړل، لاس يې پر دېوال کېښود، کوټه سپينې رڼا ونيوله، ويې ويل:

_نن مې يو څه ولېکل، درته وبه يې لولم.

تواب کېناست.

جُوجُو وويل:

_مازېګر د غونډۍ د کلي په فصلونو کې ګرځېدم، يوه مرغۍ مې ولېده، د توت په ونه کې ناسته وه، نږدې ورغلم، په ستوني کې به يې سا راټوله کړه، د ټټر سرې، مړې بڼکې به يې وپړسېدې، خوندور غږ به يې له ژيړې مښوکې راووت.

ډز شو، مرغۍ والوته.

د ټوپک په غږ پسې ورغلم. له يوه کوره چيغې راتلې، پر دېوال ورته کېناستم، څو ښځو له يوه ځوانه ټوپک ووړ. خو ځوان زورونه وهل، بيا د يوې پيغلې له خولې وينو داره وکړه، ځوان د ټوپک پر کنداغ وهلې وه، نجلۍ ړنګه شوه، ځوان له کوره ووت، مخامخ دروازې ته يې ټوپک ونيو، ټک، ټک، ټک... د کلا دروازه سورۍ، سورۍ شوه.

هماغه کورته مې ورټوپ کړل، هلته هم همدا حال و، ښځو چيغې وهلې، يوه تنکي ځوان ټوپک پسې غوښت.

له جوماته ډله خلک راووتل، دروازې ته ولاړ ځوان يې په زور په خپل کور ننه ايست.

. له چا به مې پوښتنه کوله. بس، په باغ کې وېرېدلو چرګو ته ورغلم، يوه سره چرګه خپلو چرګوړو ته په غوسه وه، ويل يې چې له بنيادمانو څه بلا غواړئ. کيسه را مالومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

شوه، چرګوړي شنو غنمو ته ور ګډ شوي ول، د پټي خاند د لوټو وارونه ورباندې کړي وو، خو په مقابل لوري ښه نه وه لګېدلې، ټوپک يې را اخيستی و. ټک، ټک، ټک.
چرګوړو ته مې وکتل، سرونه يې ځړېدلي وو، د پښو په تېرو نوکانو يې ځمکه کېندله.
جُوجُو غلی شو، تواب ته يې وکتل،ورو يې وويل:
_وړه موضوع وه، خبرې يې غوښتې. ټوپک ته حاجت نه و.
تواب وچې سترګې ورته نيولې وې...
جُوجُو وويل:
_له هغه ځايه دې خوا ته راتلم، خو په لاره کې يوې کلا ته ور وګرځېدم، د کلا د لويې دروازې تر مخ ډله ماشومانو مردکۍ کولې، ټول خېرن ول، د کميسونو غاړې يې برېښېدلې، خيرنې وې، ښويه خيرې. په چاودو ګوتو کې يې رڼې مردکۍ ښې نه ښکارېدې.
بس، بل څه په خولو نه ورتلل، ستا مور... ستا خور...د خره بچيه... غالۍ دې وکړې.
 سيوري ته ناستو لويانوهېڅ هم نه ورته ويل، خو تر دوی پيشو ښه وه، زوی يې د کادانې د بام پر سر ناست و، مور يې راغله، تور پيشينګوری يې په خوله کې ونيو، ويې ويل چې له بنيادمانو به څه زده کړي.
يوه شېبه کېناستم، لويانو يوازې د نسوارو په اړه خبرې سره کولې، يوه ته د نسوارو رنګ مهم و، بل ته يې نشه، اه، څومره بېغمه خلک.
جُوجُو غلی شو.
يودم د کلا دروازه وټکېده.
جُوجُو په بيړه پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.
تواب له کوټې ووت، دروازې ته ودرېد، ويې ويل:
_څوک يې؟
د دروازې له شا وارخطا غږ راغی:
_زه يم، لال مامد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

له یوې کوټې بل ځراغ راووت.
تواب دروازه خلاصه کړه، د ځراغ رڼا په وارخطا سړي ولګېده.
سړی تر توابه مخکې شو، کلا ته ننوت، په خواره خوله یې وویل:
_باتوره، د خدای روی ومنه، د زنځکو (هلکانو) مور مې په اولاد ناروغه ده، تر ښاره یې ورسوه.
د تواب پلار خپل کینې لاس د ځراغ رڼا ته ورنږدې کړ، په خوبولي غږ یې وویل:
_په دې نیمه شپه به تر ښاره څنګه ځو، د موټر دوه ساعته لاره ده.
سړي خواست کاوه.
باتور د موټر په کیلي پسې لاړ.
شېبه وروسته د موټر د چالانېدو غږ واورېدل شو، پر مخامخ دېوال تېزه رڼا ولګېده، موټر له کلا ووت، لال مامد د موټر د ځراغونو تر ژېړې رڼا مخکې منډې وهلې...
تواب دروازه پورې کړه، کوټې ته راغی، اوږد وغځېد، د جُوجُو درک نه و.
د هلک سترګې سره ورغلې، یو وخت یې د موټر هارنونه واورېدل، د باندې ووت، ژېړه رڼا د کلا د لرګینې دروازې له چولو څخه راوتلې وه. تواب دروازه خلاصه کړه، موټر د کلا مینځ ته راغی، تواب له پلاره د ناروغې مېرمنې پوښتنه وکړه، لنډ ځواب یې واورېد:
_په لاره کې مړه شوه.
هلک برج ته وخوت، د کلي له مینځه چیغې راتلې، په تنګو کوڅو کې بل ځراغونه د لال مامد کور ته ور روان ول.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نیکه په غوسه و، سپکې سپورې یې ویلې. تواب تر کړکۍ ور وکتل، د سهار خړه وه، نیکه په ډېران کې گرځېده. هلک د باندې ور ووت، ښځې او نجوني په چوتره کې ولاړې وې،وارخطا ښکارېدلې.

بوډا په گوتو کې نیولی کاغذ پورته ونیو، په خشکه یې وویل:

_زما کوټه چا جارو کړه؟

د تواب مشره خور د خپلې مور تر شا ودرېده.

نیکه چیغه کړه!

_بلا، وه بلا!

ډنگره ښځه مخکې ورغله:

_څه وایې، ملک لالا!

_دا کاغذونه چا پر ډېران اچولي دي؟

ښځې چوترې ته وکتل، لور یې لړزې اخیستې وه.

ښځې په خواره خوله وویل:

_ملالۍ.

نیکه چیغه کړه!

_دا سپۍ په دې نه پوهېږي چې د ځمکې اسناد دي؟

ښځه لړزېده.

نیکه وویل:

_یوه بله پاڼه ام ورسره وه.

ښځې له چوترې راکښته شوې، ټولې په ډېران کې گرځېدې، نیکه په غوسه کوټې ته ننوت.

د تواب اوره درنه شوه، جُوجُو وویل:

_د غواوو پښې وگوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب ورغی، پاڼه یې له لندو خوشایو راپورته کړه، لستوڼی یې پرې تېر کړ، کوټې ته ننوت. نیکه په غوسه و، تواب پاڼه بوډا ته ونیوله. په منډه له کوټې ووت.

تواب په چوتره کې کېناست، د لمر ژېړه وړانګه د مخامخ برج د بام له سرداوه په راوتلیو لرګو لګېدله.

یودم چیغې شوې، ملالۍ په منډه له دالانه راووته، ګیلاس یې تر سر تېر شو، د کوټې پر لویه شیشه ورغی، شیشه دړې وړې لاندې راولوېده.

تواب په بیړه دالان ته ورننوت، پلار یې په غوسه و، ښځو ته یې ښکنځلې کولې ویل یې چې ړندې دي، د جایداد کاغذونه هم نه پېژني.

تواب یوه شېبه په وره کې ودرېد، ښځې وارخطا وې، له تناره سرې لمبې راوتلې، په شکور کې د پرتو ذغالو پر سر تک تور مچان ناست ول.

هلک بېرته چوترې ته لاړ، د څنګ له کوټې د ملالۍ د ژړا غږ راتله، ورغی، خور یې کونج ته ناسته وه، اوښکې یې نه تم کېدې.

تواب کادانې ته لاړ، په دېوال کې ټومبلی لوی لور یې ور واخیست، له کلا ووت. کیڼ لاس ته تاو شو، شنه فصلونه ول، سهارني لمر د غنمو له شنو وږو ژېړه رڼا پورته کوله.

هلک شوتلې ته ودرېد، څو لوره یې ور واچول، غلی پر پوله کېناست.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_ها! تندی دې سم ونیسه، خواشینی ښه نه ښکارې.

تواب ور وکتل، جُوجُو یې تر څنګ ناست و.

تواب وویل:

_نیکه مې سهار له جوماته راته، د کلا د مینځ په ډېران یې د ځمکي قواله موندلې وه.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_پوهېږم.

تواب په غوسه وویل:

_خور مې غټه نجلۍ ده، خو تر اوسه لا د کار کاغذونه نه پېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوځو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یوه سپینه جنت کوکۍ راغله، د ځوځو پر رنړه ککرۍ کېناسته، ځوځو وخندل:

_کوټ، کوټ، کوټ... مه مې تخنوه.

جنت کوکۍ والوته، ځوځو، هلک ته وکتل، ورو یې وویل:

_ښه، نو ته د کاغذونو په ارزښت پوهېږې؟

تواب غلی و.

ځوځو وویل:

بیګا د لال مامد مېرمن مړه شوه، سهار دې خور د ځمکې قواله جارو کړه. ولې؟

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

ځوځو وویل:

_که تا مکتب نه وای ویلی، ډاډه یم، د ځمکې له قوالو به دې کاغذي کیشتۍ جوړولې.

تواب غلی و.

ځوځو وویل:

_په ټوله ولسوالۍ کې یوازې یو مکتب دی، هغه هم د هلکانو له پاره، نو خوارکۍ نجونې څه ملامتې دي، هره ورځ کوټې جارو کوي، په کوم کاغذ پسې به ګرځې چې د کار دی که بېکاره. که همدې نجونو مکتب ویلی وای، نو په سیمه کې به مو ډاکټره درلودی، د لال مامد ښځه به یې ولې نیمه شپه په خامو لارو تر ښاره وړله.

تواب ولاړ شو، لور یې ور واخیست، یوه پنډه شوتله یې وربېله. کور ته لاړ، شوتله یې په اخوره کې واچوله، په چوتره کې دسترخوان ته کېناست.

نیکه ته یې وکتل، لا یې ټنډه تروه وه. غوږ یې وتخڼېد، ځوځو وویل:

_بوډا ته ووایه چې په سیمه کې مو ولې د نجونو مکتب نشته؟

تواب جټکه وخوړه، له چایو ډک ګیلاس کوږ شو. پلار یې په غوسه وویل:

_پام!!!

تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نه شم کولای.
بوډا په حیرانۍ ورته وکتل.
تواب په منډه کوټې ته ننوت. جُوجُو پر بستره ناست و.
تواب په غوسه وویل:
_نه شم کولای. نیکه ته کاوړ (غوسه) ورځي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_خو زه باید ورباندې پوه شم.
_نن جومه ده، مکتب ته نه ځم، نیکه د چیلم د څکولو په وخت کې خشکې نه کوي.
ساعت ووت، د لمر ژېړه وړانګه د کوټې د یوائینۍ دریڅې پورتنۍ برخه روښانه کړه.
تواب وویل:
_اوس یې وخت دی.
د باندې ووت، نیکه په چوتره کې یوازې ناست و، له خولې یې خړ لوګی راووت.
تواب غلی کېناست. بوډا ور ونه کتل. د هلک پر اوږه چونډۍ ولګول شوه. تواب وویل:
_ملک لالا! دلته ولې د نجونو مکتب نشته؟
بوډا یو دم وټوخل، په ټوخي کې خندا ورغله:
_خوب دې لیدلی!
_نه، یوازې یوه پوښتنه وه.
بوډا چیغه کړه!
_بلا ، وه بلا! ساده چاې دې پسې څه کړ؟
له دالانه ښځینه غږ راغی.
_تیار دی، اوس یې دروړم.
نیکه وویل:
_ګوره بچو، په داسې چټیاټو دې سر مه خرابوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب په رېږدیدلي غږ وویل:

_که ملالۍ مکتب ویلی وای، نو د ځمکې کاغذونه به یې پر ډېران نه اچول.

د بوډا د تندي ګونځې ژورې شوې:

_زه د هلکانو مکتب نه غواړم، ته د نجونو د مکتب کیسې راته کوې. ورک شه!!!

تواب په منډه کوټې ته ننوت.

جُوجُو وویل:

_وبخښه.

تواب پر تړلی بسترې کېناست.

جُوجُو وویل:

_مور دې بلا نومېږي؟

تواب په حیرانۍ ورته وکتل.

_نه

_نو نوم یې څه دی؟

د تواب تندی تریو شو:

_نه شم ویلای.

_ولې؟

تواب غولي ته کتل....

جُوجُو وویل:

_یوه ټکي ته مې پام شو، وړې نجونې نومونه لري، زرمینه، طاهره، ملالۍ...خو چې غټه شوه او واده یې وکړ، بیا یې نوم بدلېږي. تورسرې، سیاسره، کډه، عاجزه، د حیوانانو مور ، بلا ... .دا ولې؟

تواب په غوسه وویل:

_دا مه راته وایه چې له نیکه وپوښته.

جُوجُو وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_اه، گرانه! سپکه مې نه در باندې لورېږي، خو کهورباندې پوه شم، بده به نه وي.
تواب فکر یووړ، یو دم یې وویل:
_راځه.
هلک د باندې ووت، د کلا دروازې ته ورغی، شنه فصلونه ولاړ ول، د دهقان کوچني زوی د پیازو له نریو ډکو څخه واښه لیرې کول.
تواب پر پوله ورته کېناست، د ځان په منګ هلک ته یې وویل:
_پلار دې څه نومېږي؟
هلک وخندل:
_نوي خو نه یو راغلي، باز میر.
_ښه نو، د مور نوم دې څه دی؟
هلک یو دم ولاړ شو، تواب یې تر ګرېوانه ونیو، دواړه له اوبو ډک لښتي ته ولوېدل.
بازمیر راغی، خپل زوی یې له ولیو ونیو، خو هغه زورونه وهل، په هوا کې یې تړلي سوکان تاوېدل.
تواب له اوبو پورته شو، پر خوله یې لستوڼی تېر کړ، وینې وه.
د بازمیر زوی په دوه_ دوه کېده، زورونه یې وهل...
وخت ووت، جنګ سوړ شو، بازمیر د شخړې علت وپوښت، زوی یې وویل چې زما د مور نوم یې غوښت.
سړي ته غوسه ورغله،تواب ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
_ته بد اخلاقه یې، نیکه ته دې وایم.
تواب روان شو، نېغ کور ته لاړ، د مکتب کتابونه یې راوپلټل.
جُوجُو وویل:
_پزه دې هم وینې ده.
تواب په دېوال کې ټومبلې وړې اینې ته ودرېد، د مور ټکری یې پر پزه تېر کړ، بېرته په خپل ځای کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وخندل:

_نو ته بد اخلاقه یې؟

هلک په غوسه ور وکتل.

جُوجُو وویل:

_ټوکه وه.

تواب یو کتاب ور واخیست.

جُوجُو وویل:

_ښه نو، د ښځې د نوم اخیستل بد اخلاقي ده!

تواب په خبره کې ورولوېد:

_نه پوهېږم، خو دوی یې شرم ګڼي.

د کلا دروازه وټکېده، تواب ورغی، سرمعلم ولاړ و، ملک یې غوښت.

هلک د نیکه د کوټې خواته منډه کړه، نه و، دالان ته ورغی، له موره یې پوښتنه وکړه، بېرته لویې دروازې ته ور نږدې شو، سړی یې وپوهاوه چې نیکه په کور کې نشته.

سرمعلم ګام واخیست، خو تواب یې تر مخ ودرېد، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:

_نیکه مې مور ته بلا وایي، پلار مې د سیاسرې نوم ورباندې ایښی، تره مې خپله ښځه عاجزه بولي. دا ولې؟

سرمعلم وخندل:

_په اصلي نومونو یې شرمېږي.

تواب وویل:

_په رښتیا هم، شرم دی؟

سړي د تواب پر سر لاس ور تېر کړ، ورو یې وویل:

_زموږ د پیغمبر مور بي بي امنه نومېده، مېرمن یې بي بي خدیجه وه، لوریې هم بي بي فاطمه. که شرم وای بیا مو په همدې نومونو نه یادولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

سرمعلم روان شو، تواب يوه شېبه د دېوال سيوري ته کېناست، د نوې کلا پخڅه د کلي له ټولو کورونو لوړه وه، خو لا هم ختې پرې تپل کېدې، ورهاخوا د غره پر څوکه، د سپينو واورو سپکه لا نه وه ختلې.

* * *

تواب تر پړي لاس تاو کړ، د څاه د څرخ غنجا شوه، ډکه بوکه راوخته، جُوجُو د رېو اوبو پر سر ناست و.

تواب په بيړه وويل:

_په څاه کې دې څه کول؟

جُوجُو ټوپ کړل، د هلک پر اوږه کېناست:

_له څونګښې مې مالومات غوښتل، ژوند يې سخت و، په تياره کې اوسېده، خو شکايت يې نه درلود، ويل يې چې ښه ده، انسانان نه وينم.

تواب ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، سطل يې کوچني سخوندر ته کېښود.

جُوجُو وويل:

_ښه يې نه ساتې. ورته وګوره، وربوز يې له اوبو نه پورته کېږي.

تواب په بيړه وويل:

_ پلار مې.

جُوجُو ورک شو.

باتور په چوتره کې ودرېد، په زوټه يې وويل:

د مېلمنو د کوټې کونجي (کيلي) راوړئ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ډنگره ښځه په بیړه له کوټې راووته. په سره سپېنسي کې پېیلې کونجي یې سږي ته ونیوله.

باتور له کلا ووت.

تواب گړندي گامونه واخیستل، د مېلمنو کوټه د کلا په دېوال پورې ننښتې وه. هلک کوټې ته ور ننوت، نیکه د اوږدې کوټې په بر سر کې ناست و، له مېلمه سره یې خبرې کولې.

تواب سږي ته لاس ورکړ، وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته یې وکتل، تیاره وه، څېره یې ړنگه ښکارېدله. پلار یې راغی، د گاز پر ډبې پورې تړلې جالی ته یې اورلگیت ونیو، له فشس سره پر سږي ژېړه رڼا ولوېده. مېلمه له عمره پوخ و، ول ول خیرنه لونگۍ یې تړلې وه، د تورې پزې پر پلنه څوکه یې د کالداني داغ ښکارېده.

د تواب زړه تنگ شو، کور ته لاړ، مور یې پر نغري د بخار دېگ اېښی و، لندو بوټو خوله نه اخیسته، ښځه په لوگي کې پټه وه.

تواب د تراکتور ټېلې ته ورغی، گېلنه یې راپورته کړه، بېرته نغري ته راغی، گیلنه یې کېږه کړه، تر بوټو شنه لمبه راتاوه شوه.

تواب خپلې مور ته وکتل، په سترگوکې یې د دېگدان لمبه ښکارېدله.

تواب یوه شېبه ودرېد، بیا یې په سر کې څرېکه شوه، نرۍ درد یې تر تندي پورې راغی، کوټې ته لاړ، اوږد پرېووت.

وخت ووت. له چوترې یې د پلار غږ راغی، د تواب پوښتنه یې کوله. تواب دالان ته ننووت، بدنۍ او چلمچي تیار ول. نېغ د مېلمنو کوټې ته لاړ، د مېلمه له لاسونو خړې اوبه تویې شوې.

پر دسترخوان د لندې ډوډۍ دوې کاسې کېښودل شوې. تواب وره ته نږدې کېناست. مېلمه ته یې وکتل، له هرې گولې وروسته به یې د لاس یوه یوه گوته څټله، د غوښې وار شو، د تواب تره پر یوه هوار پاستي، غوښه په څلورو برخو تقسیم کړه، مېلمه ته یې وکتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ستا يې تر څو؟

مېلمه په ډکه خوله وويل:

_تر لسو.

سړي له يوه سره حساب پيل کړ، يو، دوه، درې.... ده به په هره برخه غوښه خپله گوته اېښودله، لسمه شمېره پر يوه غوړه برخه راغله، هماغه برخه غوښه يې د مېلمه تر مخ کېښوده. پاتې برخې هم په همدې توگه تقسيم شوې. ښه شېبه ووته، ژامې خوځېدلې. تواب د خپل پلار غږ واورېد:

_درغله.

ور ويې کتل، مېلمه ته يې يوه غټه گوله نيولې وه.

مېلمه وويل:

_بس دی، نه يې شم خوړلی. خو د باتور لاس هماغسي په هوا کې پاتې و، مېلمه گوله ور واخيسته.

د تواب تره هم په پاستي کې غوښه ونغاړله، غټه گوله يې ترې جوړه کړه، مېلمه نه خوړله، خو د تواب تره ټينگار کاوه چې د پسه لم دی. سړی مجبور شو. ملک هم په زور سپينه غوښه ورباندې وخوړه.

د تواب اوړه درنه شوه، جُوجُو وويل:

_مېلمه يې په ډېره غوښه مړ کړ.

تواب په ټيټ غږ وويل:

_دا زموږ رواج دی، د مېلمه عزت کوو.

شېبه وروسته دسترخوان ټول شو، تواب د لاس اوبه ور واچولې، بيا په چايو پسې لاړ، کله چې بېرته راغی، مېلمه په خوند يوه کيسه را اخيستې وه:

_ياره ملکه اجب سوډر شی و، د کلاشينکوف دوه گولۍ يې خوړلې وې، خو بيا يې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه.

ملک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ځنګه دې ومونډ؟
سړي په خوند وویل:
_بس، چا راته وویل چې د بدي دار ورور دې ځنګله ته وتلی، ما هم کلاشینکوف را واخیست، یوه دره مې پسې وغوښته، خو پیدا مې نه کړ، بیا خدای مهربانه شو،د تبر غېړ راغی، ورغلم، د یوې څېړۍ له تنې مې ور وکتل، شریف یوې وچې ونې ته تبر نیولی و. بس، همالته ورته پرېوتم، د کلاشینکوف زخه مې ورته سیخه کړه، ټک، ټک، سړی بوڅ را واوښت. منډه مې ور واخیسته، په ګېډه کې لګېدلی و، خو لا یې هم چاړې ته ځان نه ورکاوه، په ډېر زامت مې ستونی ور پرې کړ.
د تواب اوږه درنه شوه.
جُوجُو وویل:
_ولې؟
تواب په خبره کې ورولوېد:
_نه پوهېږم.
نیکه وخندل:
_یاره عبدالرحیمه ، نر کار دې کړی، زمری یې، زمری.
مېلمه په خوند وویل:
_اوس به ګلاب شاه ته مالومه شوې وي چې بدي څه ته وایي!
نیکه په خبره کې ور ولوېد:
_ګلاب شاه دې ونه مونډ؟
_نه په خدای، چا ویل چې ایران ته تښتېدلی. بس، په کومه ورځ چې یې زما ورور را وویشت، له هماغه ساته ورک دی. خو ښه شو، ما یې هم د ورور ستونی ور پرې کړ، خلاص په خلاص.
د نیکه خندا پورته شوه:
_یاره عبرالرحیمه ، زمری یې زمری.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وويل:

_زمری څه ته وايي؟

تواب وويل:

_يو حيوان دی.

_نو مېلمه ولې د دې نوم په اورېدو وپړسېد؟ حتما به کوم ښايسته حيوان وي.

_نه، زموږ د مکتب په کتاب کې يې عکس شته. ببره، بدشکله څېره لري.

جُوجُو وويل:

_ته به نه يې خبر، بوی به يې ښه وي؟

_که داسې وای، نو پر خوله او پزه به يې مچان نه راټولېدای.

_هوښيار به وي؟

_نه، يوازې په ښکار کې پياوړی دی، نور ژوندي ساري وژني.

جُوجُو وويل:

_بيا خو دې نيکه سم ورته وايي، مېلمه په رښتيا هم زمری دی.

د نيکه غږ راغی:

_وه هلکه، څنګه لکه مچ له ځان سره بنګېږې؟

تواب وارخطا شو:

_هېڅ ، هېڅ.

په منډه د باندې ووت، کلا ته ننوت، په چوتره کې غلی کېناست. چوپه چوپتيا وه، پورته په رڼو ستورو کې د طيارې سور څراغ مړ او بل کېده.

جُوجُو وويل:

_ښه نو، زمری مو د غيرت ننښه ده؟

هلک غلی و.

جُوجُو وويل:

_په تاسو کې قتل څومره اسانه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

هلک په خبره کې ور ولوېد:

_خپل وار (بدل) يې واخيست.

جُوجُو وويل:

_قتل گلاب شاه کړی و، ورور يې څه گناه درلوده؟

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_سر دې مه خرابوه، دلته سل کلنې بدۍ پاتې دي، مړی نيکه کړی وي، غچ يې له لمسيانو اخلي.

ناڅاپه ډزې شوې، دوې، درې دقيقې پرله پسې ډزې. تواب له چوترې ټوپ کړل، په منډه له کلا ووت، نيکه او د تواب پلار هم د باندې ول، د مېلمه درک نه و.

نيکه په بيړه وويل:

_توابه زويه، له مېلمه سره پاتې شه.

تواب کوټې ته ننوت، مېلمه دېوال ته غلی ناست و، وارخطا ښکارېده، وروسته يې د گاز ډبې ته لاس ور وغځاوه، تياره شوه.

تواب وويل:

_ډزې په کلي کې دي.

د مېلمه وارخطا غږ يې واورېد:

_تا ته د بدۍ زور نه دی مالوم.

د ښځو چيغې شوې، تواب کړکۍ خلاصه کړه، د کلي له مينځه کوکې راتلې.

تواب وويل:

_مه وېرېږه، په تاپسې نه دي راغلی.

څواب يې وانه ورېد.

تواب د باندې ووت، په کوڅو کې بل څراغونه گرځېدل. مخکې لاړ، د کلي مينځ ته ورسېد، خلک راټول ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

تواب اخوره ته وخوت، پر يو چا سپين څادر هوار و، د څادر يوه برخه په وينو سره وه. له ځنگلوري کوره د ښځو کوکې راتلې.

* * *

د تواب اوږه په شدت وخوځېده. نيغ کېناست، سترگې يې وموښلې، جُوجُو و، تواب په بيړه وويل:

_دا دوې ورځې چېرته وې؟

جُوجُو په خبره کې ورولوېد:

_هله! تنور وگوره!

تواب په حيرانۍ ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

_په لښتو او خوشايو کې د دهشکې مرمۍ پرته ده.

هلک ولاړ شو، دالان ته يې منډه کړه، د خپلې مور له لاسه يې اورلگېت ونيو، ټيټ شو، له تناره يې لښتې راوايستې، د دهشکې په ژېړه مرمۍ کې د بيگاني انگار سره رڼا ښکارېدله. هلک توده مرمۍ د تناره پر غاړه کېښوده. ښځو ته يې وکتل، د ټولو سترگې رډې راختلې وې.

خور يې چيغه کړه!

_دا ټول ستا له لاسه.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_چټيات مه وايه!

مور يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ته باید خطرناکه شیان په لښتو کې پټ نه کړې.
د تواب تندی تریو شو:
_زه نه وم خبر.
خور یې وویل:
_نو پېریانو احوال درته راوړو چې په تناره کې مرمۍ ده؟
تواب په منډه له دالانه ووت.
جُوجُو وویل:
_اه! په دې شنه سهار مې د خولې خوند در بد کړ.
هلک اوړد وغځېد.
جُوجُو وویل:
_پوهېږم، بېځایه یې ملامت کړې، څه چې وینو، ډېر وخت رښتیا نه وي.
هلک چت ته کتل.
د جُوجُو غږ یې واورېد:
_اوس به ستا د پوښتنې ځواب درکړم، په سفینه کې یوه تخنیکي ستونزه پیدا شوې وه، یوه ورځ یې کار وغوښت، بله ورځ څو کلیو ته په تحقیق پسې لاړم.
تواب هماغسې غلی و.
جُوجُو وویل:
_تندی دې سم ونیسه، خوشاله اوسه چې اور یې نه و بل کړی.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
_بلا ، وه بلا! د اوداسه اوبه راوړه.
جُوجُو وویل:
_هو رښتیا! هغه سړی یې ولې ستاسو په کلي کې وویشت؟
_دلته یې د ترور کور دی، مېلمه راغلی و. راتلونکې جومه یې مرکه ده.
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه نه شوم؟

_له شاوخوا کلیو سپین ږیري راټولیږي، غواړي چې دا دښمني ختمه کړي.

د جُوجُو سترګه وځلیده:

_ښه کار دی، خو دوی باید له اوله د پیښې مخه نیولې وای، اوس به ولې مړی کیده. پټیو ته د چرګوړو د اوښتو او له ډزو را وروسته دواړې خواوې ځړېدلې شونډې ګرځیدې، خو هیچا هم سر پسې ونه ګرځاوه.

هلک ته غوسه ورغله:

_تاته هیڅ هم سم نه ښکاري.

جُوجُو وویل:

_اه! تر اوسه خو سم نه شم ورته ویلای، خو دې مرکې تمه راته پیدا کړه، لیکم یې، د دښمنیو حل ښه خبره ده.

جُوجُو غلی شو، یو دم یې پر دیوال لاس تیر کړ، ورو یې وویل:

_ځینې خبرې مې راټولې کړې دي. لومړی به د شیرو د کلا کیسه راواخلم. څو سپین ږیري د اخورونو پر سر ناست ول، زړې کیسې یې را اخیستې وې، توره، پټکی او شملې یې یادولې، ځانونه یې د دنیا تر ټولو خلکو غیرتي بلل.

تواب په خبره کې ور ولوید:

_نو ته یې نه منې؟

جُوجُو وویل:

_اه ګرانه، زما خبرې لا نه دې خلاصې.

تواب بکس ته لاس ور وغځاوه، یو کتاب یې را ویست، پاڼې یې واړولې، په غوسه یې وویل:

_دا زموږ تاریخ دی، ورته وګوره، څو وارې مو هندوستان نیولی، د ایران تر اصفهانه رسیدلي یو، د افتخار خبره یې نه بولې؟

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـزه به د خپلو خلکو یوه کیسه درته وکړم، موږ خوراک نه لرو، بس، په کال کې یوازې یوه شنه پاڼه خورو، دې ته د فکر پاڼه وایي، که یې څوک ونه خوري، نو ماغزه یې جام پاتې کېږي او هېڅ هم نه شي کولای، خو د دې پاڼې پیداکول دومره اسانه خبره نه ده، بل ستوري ته به پسې ځې، هلته شیشې ته ورته بوټي دي چې موږ یې نه شو لیدلی، دا بوټي مو یو دم تر ځان راتاوېږي، بس! د ژوند تر پایه نه شو ترې خلاصېدی. زموږ د ستوري ځوان موجودات په دغه بوټي پسې ځې، خطر ویني، خو د نورو له پاره قرباني ورکوي، دوی باید د ستوري ورو، زړو موجوداتو ته دا پاڼه راوړي.
یوه ورځ مې پلار خواشینی ناست و، علت مې وپوښت، را یاده یې کړه چې اور اخیستلو ته یې لنډ وخت پاتې دی، خو تر اوسه یې د فکر پاڼه نه ده راوړې، ومې ویل چې د نیکه مېړانه درته بس ده، نیکه د ستوري په ټولو موجوداتو کې نوم لري، ده په خپل ژوند کې زر پاڼې راوړې، زر پاڼې! تر اوسه یو موجود هم د دومره پاڼو په راوړلو نه دی توانېدلی. پلار مې لنډه را یاده کړه چې نیکه ته درناوی لرم، خو زه هم (زه) یم، ما د خپلو همجنسو له پاره هېڅ هم نه دي کړي، بس، یو مصرفي موجود یم چې تل مې د نورو پاڼو ته سترگې نیولې دي.
جُوجُو غلی شو، سترگه یې وځلېده او ویې ویل:
ـگرانه! په تېرو ویاړ ښه دی، خو تاسو راتلونکو ته څه پرېښې؟ اوسني هم باید یو څه وکړي.
تواب غلی و.
جُوجُو بکس ته وکتل، بکس له ځمکې پورته شو او د هلک سترگو ته ودرېد، جُوجُو وویل:
ـ ورته وگوره! د پاکستان نوم ورباندې لیکل شوی دی.
تواب په حیرانی ورته کتل.
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ډاډه یم، واسکټ او جامې دې هم له پاکستانه راغلې دي، پیالې ته وګوره، د ایران ټاپه ورباندې ښکاري، د پلار، نیکه ترلي ژېړ پاجونه (هندوستانۍ پګړۍ) چې د غیرت نښې یې ګڼي، هم د نورو دي، ان ستن او تار هم نه شي جوړولای، تاسو د کلي تر ټولو شتمن یاست، خو لا اوس هم ډوډۍ په خوشایو پخوئ.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_د بشر د هوساینې له پاره مو څه کړي دي؟ هېڅ! بالعکس، تل په نورو متکي یاست.
که یوه ورځ سرحد درباندې بند شي، له لوږې به مړه یاست.
هلک غلی و.
جُوجُو وویل:
پاتې کیسه واوره، سپین ږیري لا په غیرت کې غرېدل چې یوې زړې ښځې یو نهه لس کلن ماشوم راووست، ماشوم ګیډې ته لاس نیولی و او له درده یې ټوپونه وهل، یوه سپین ږیري د خپلې خولې لاړې د ماشوم په خوله کې ور وڅڅولې، ماشوم ښېسده پرېووت، بوډۍ دعاوې کولې، ویل یې چې له پرونه را ایسته یې داسې کرار نه و لېدلی، څو ځوانان راغلل او ماشوم یې ځنځولۍ نږدې کور ته ورساوه.
یوه بل بوډا بیا د خوب کیسه تېره کړه، ویل یې چې غم مه کوئ، بېګامې خوب لیدلی، په وطن کې به فقر، جګړې او ټولې بدبختۍ ختمې شي.
د بوډا د خوب کیسه لا نه وه خلاصه چې له نږدې کوره د ښځو کوکې راووتې، هلک مړ و.
جُوجُو غلی شو، تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
_اه ګرانه! په اټکلې ژوند، غټو غټو خبرو، لاړو او خوبونو وطن نه جوړېږي.
له چوترې د نیکه غږ راغی:
_بلا! وه بلا! ړنده یې! بیا دې ساده چای راوړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب په بیړه جُوجُو ته وکتل.
جُوجُو وویل:
_ما څه نه دي کړي.

* * *

تواب په خاورو کې پلتۍ ووهلې، زنګون یې د روند شو، په بیړه په پښو ودرېد، لاړ، له نورو هلکانو ګوښی کېناست.
جُوجُو وویل:
_ته ولې لوبه نه کوې؟
تواب مخامخ ګوته ونیوله:
_هاغه مو سر ټیم دی، وایي چې زموږ د کلي رنګ مه بدوه، ښه کوټبال (فوټبال) نه شې کولی.
_کوم یو؟
_په دفاع کې ولاړ هلک، هغه چې لوړه ونه لري.
_خو د ګول وهونکو خونده مو نشته، ستاسو کلیوالو تر اوسه دوه _ صفر بایللې ده.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_هغه د خړ پرتاګه وال سمه لوبه نه کوي، خوښه دې نه ده چې ته ور ګډ شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب سوړ اسویلی وایست:

_تر ما تکړه دی. که داسې نه وای، نو زه به یې هم په مسابقه کې نیولم.

_اه! تمه دې مه باسه.

_ځنګه؟

د جُوجُو غږ یې وانه وریېد. یو دم د خړ پرتاګه هلک چیغه کړه، منډه یې واخیسته ، په بیړه له میدانه ووت او په خاورو کې کېناست. توپ ودرېد، هلکان پرې راټول شول، تواب هم ورغی، د هلک رنګ سپین اوښتی و، یوه خبره یې تکرار وله:

_پیری!!!

تواب ځنګ ته ودرېد، جُوجُو وویل:

_ تندی دې سم ونیسه، بس! پر اوږه یې ور کېناستم، له پزې مې کش کړ، نور مې هېڅ هم نه دي کړي.

یوه هلک وخندل:

_مات یاست، بانې کوئ.

په ونه لوړ هلک ته غوسه ورغله!

_له خولې سره دې پام کوه، لوبه نه پرېږدو.

وروسته یې په خاورو کې ناست هلک ته وکتل:

_راځه! لس دقیقې وخت لا پاتې دی.

هلک ځای پر ځای ناست و.

په ونه لوړ هلک وویل:

_پروا نه کوي،. په لسو نفرو هم توپ کولای شو.

د تواب په غوږ چونډۍ ولګول شوه، جُوجُو وویل:

_ور مخته شه.

تواب د نرې هلک مخې ته ودرېد:

_ما نیسئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک د (هو) په بڼه سر وخوځاوه. تواب لوڅې پښې میدان ته ور ګډ شو. یوه شېبه یې منډې ووهلې، خو توپ یې پښې ته نه سیخېده. اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:
_ګول ته ور نږدې شه.
تواب د مقابل لوري له دفاع سره ودرېد. توپ هوایي راغی، په دفاع کې ولاړ چاغ هلک منډه ور واخیسته، توپ ته یې سر ورکړ، خو توپ یو دم لوړ شو او د تواب پښو ته ولوېد، تواب د خپلې ښۍ پښې بټه ګوته ورته سیخه کړه او توپ د ګولچي له اوږې سره ښویه تېر شو. یو دم چیغې شوې، میدان نارو او چکچکو پر سر واخیست. شېبه وروسته بل توپ د تواب پښو ته ولوېد، چاغ هلک منډه پرې را واخیسته، یو دم یې ټوډه ووهله، پړ مخې پرېووت. تواب توپ په لغته وواهه، توپ تېز نه و، خو ګولچي حرکت ونه کړ، توپ په رغړېدا له دروازې ووت. چکچکو، نارو او شپیلاقونو زور واخیست. ګولچي چیغې وهلې، قسمونه یې خوړل چې کوم چا تر پښې ټینګ نیولی و، چاغ هلک هم همدا یوه خبره را اخیستې وه، ویل یې چې تواب پښه ورته کېښوده، خو نورو ور پورې خندل.
لوبه مساوي ختمه شوه، تواب د کلي هلکانو پر اوږو واخیست، پر ټول میدان یې راوګرځاوه، تر کلي پورې هم د تواب صفتونه اورېدل کېدل.
تواب نیغ جومات ته لاړ، د ماښام لمونځ یې په ملا پسې وکړ، بیا یې کور ته مخه کړه چوترې ته وخوت، غوږ یې ونیو، له یوې کوټې د ژړ ا نری غږ راته. ورغی، د تره پېغلې لور یې ژړل، د خولې له کونجه یې د وینو نرۍ سره لیکه را ماته وه. تواب د هغې تر څنګ کېناست، یوه شېبه غلی و، بیا یې ورو وویل:
څه شوي؟
د نجلۍ ژړا زور ونیو.
له چوترې څخه یې د تره چیغه راغله!
_دا سپۍ مه راباندې وژنه! مېږه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

وارخطا ښځه کوټې ته راننونه، د نجلۍ پر خوله يې لاس کېښود، په رېږدېدلې غږ يې وويل:

_د خدای روی ومنه! غلې شه، که دې نيکه خبر شو، خدايکه د ژوند څکه ورنه وکړې.

تواب وويل:

_تره ناوې! څه خبره ده؟

ځواب يې وانهورېد.

تواب د باندې ووت، مور يې غوا لوشله، ورغی، پر اخوره کېناست. ورو يې وويل:

_هيلۍ يې ولې وهلې؟

ښځه غلې وه، نږدې ترلي خوسکی د غوا د غولانځې خواته زورونه وهل، د دېگ په تل باندې د شيدو د دارو د لگېدو غږ اوربدل کېده.

تواب وويل:

_ادې! زما خبره دې وانه وربده!

ښځې ورو وويل:

_څه يې کوې، خوارکی يې له اخه ټوخه واچوله.

_ولې؟

_هيلۍ له کاربزه اوبه راوړې، په لاره کې کوم تږي ځوان مساپر اوبه ترې غوښتې وې، دا خبره يې وړې خور پلار ته وکړه، بس!!! غم ترې جوړ شو.

غوا وځوځېده، ښځې په بيړه له لندو خوشايو خپلې پايڅې ور ټولې کړې، په غوسه يې وويل:

_مرداره شې! کالي دې را بې نمازه کړل.

تواب ته يې وکتل، ورو يې وويل:

_د شيدو خونده يې نشته، خوسکی ور پربېږده!

تواب ټيټ شو، پړي ته يې لاس کړ، خوسکی تر غوا لاندې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځه دالان ته لاړه.

* * *

د تواب غوږ وتخنېد، نېغ کېناست. جُوجُو و. هلک په خوبولي غږ وويل:
_دا نیمه شپه ګوره!
جُوجُو تر لاس ونیو:
_راځه!
تواب په حیرانۍ وويل:
_چېرته؟
_وروسته به پوه شي.
تواب د باندې ووت، د کلا د برج پر سر ګرده سپوږمۍ ولاړه وه. د هلک سترګو ته د بتې ګوتې په اندازه سپینه رڼا ودرېده، د جُوجُو غږ يې واورېد:
_زه یم، په ما پسې راځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

رڼا حرکت وکړ، تر څمکې یو گز پورته روانه وه، تواب گامونه پسې واخیستل. د کلا دروازې ته ودرېد، حیران شو، دروازه خلاصه وه. تواب د باندې ووت، رڼا د کلي په تنگو کوڅو کې مخته تله، له یوه کوره د ځنځیر شرنگ او د سپي غپېدا راغله.

تواب ورو وویل:

_چېرته ځو؟

ځواب یې وانه ورېد. دی تر کلي ووت. رڼا د غنمو د شنو وږو پر سر روانه وه، بیا د گڼو نیالگیو په پاڼو کې ننوته. تواب گړندی شو، د نیالگیو په مینځ کې یې لار وایسته، مخامخ یې وکتل، اوږه یې درنه شوه، ور مېږ یې کوږ کړ، رڼا یې پر اوږه پرته وه. تواب په بیړه وویل:

_زه بېرته گرځم.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_زړه دې، خو په خبرېدو ارزي.

_نو چېرته ځو؟

رڼا پورته شوه، دښته یې په مخه ورکړه، تواب گامونه گړندي کړل. پاو ووت، رپانده جنډو ته ودرېد. رڼا بېرته راوگرځېده.

تواب وویل:

_ هدیره ده، وېرېږم.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه گرانه! له ژوندیو ووېرېږه.

_خو تر هدیرې ور هاخوا پردی کلی دی، په دې نیمه شپه کې هلته څه کوو؟

رڼا پر قبرونو د را شنو شویو شنو سپاندو او ځوځو پر سر تېره شوه، تواب مخکې لاړ، د سپوږمۍ رڼا د کورونو پر خړو دېوالونو لگېدله. رڼا یو دم ورکه شوه، هلک ورغی، په گڼو نیالگیو کې یې د جُوجُو غږ واورېد:

_دېخواته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب ورمېږ کوږ کړ، جُوجُو پر لښته ناست و، د سپوږمۍ رڼا يې تر روڼ ځان وتله.
تواب يې تر څنگ کېناست، ورو يې وويل:

_دلته څه کوو؟

_ يوازې دروازې ته گوره!

تواب مخامخ وکتل، د سپوږمۍ رڼا د يوه کور په خړ دېوال کې لرگينې دروازې ته سيخه وه. تواب ورو وويل:

_ولې؟

_اه گرانه! حوصله ښه ده.

هلک غلی شو، څنگ ته له لانده لښتي د چونگښو کوړړا راتله. يو چا وټوخل، تواب په پاڼو کې ننوت، مخامخ يو څوک تېر شول، پر اوږه تم کړې بيلچه يې د سپوږمۍ رڼا ته ځلېدله.

تواب ورو وويل:

_دهقان دی.

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_پوهېږم. تحقيق مې کړی، دلته اوبه کمې دي، د کارېز اوبه د شپې هم په وار وي. پاو ووت، ليرې له يوه کوره د ماشوم کمزورې نرۍ ژړا راتله.

تواب وويل:

_ولې ناست يو؟

ځواب يې وانه ورېد. يودم له مخامخ دروازې سره ځنځير ولگېد، له دروازې يو سر راووت، يوې بلې خواته کوږ شو، پله نيمکښه شوه، يو سړی ودرېد، مخامخ د دوی پر خوا را روان شو.

جُوجُو وويل:

_ودې پېژانده؟

_نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_تره دې دی.

تواب په بیړه له سترګو پاڼې لیرې کړې، ځیر شو، د سپوږمۍ رڼا د سړي څېرې ته برابره وه، هلک په حیرانۍ وویل:

_تره مې په دې نیمه شپه کې دلته څه کوې؟

جُوجُو غلی و، سړي تر لښتي ټوپ کړ، د هډېرې خواته یې ګړندي ګامونه واخیستل.

جُوجُو وویل:

_بس! همدومره.

د پاڼو په مینځ کې د بټې ګوتې په اندازه نرۍ رڼا پورته شوه، تواب په رڼا پسې روان شو، رڼا تر هډېرې ښکارېدله. هلک ورغی، جُوجُو د یوه سیمیټي قبر پر ژۍ ناست و. تواب مخامخ ورته ودرېد.

جُوجُو وویل:

_تره دې یوې کونډې ته ورځي.

د تواب زنګنونه ولړزېدل. ځای پر ځای کېناست.

جُوجُو وویل:

_تېره اونۍ ستاسو د کلا د برج پر سر ناست وم، نیمه شپه وه، څه مې لیکل، یو دم مې د کلا د دروازې چونګا واورېده، ورغلم، تره دې په احتیاط د باندې ووت، شکي شوم، تر دې کوره مې تعقیب کړ، له کونډې سره یو ځای پرېووت.

جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:

_اه ګرانه! اوښکې ښې نه درسره ښکاري.

تواب خپل سر په دواړو لاسونو کې ونیو.

جُوجُو وویل:

_خوابدون مې نه دربانديې لورېده، خو مجبور شوم، تره دې د خپلې لور مخ ته ځکه سوکان ونیول چې یوه تږي ناشناخته ځوان ته یې اوبه ورکړې وې، خو دی.

جُوجُو غلی شو. تواب په ژړغوني غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_باور مې نه راځي، تره مې تر پنځه پنځوسو کلونو اوښتی دی، اوږده ږیره، په ملا پسې پنځه وخته لمونځ، ثوابي روژې...توبه!

تواب غریو واخیست.

جُوجُو وویل:

_د یو چا په ظاهره مه غولېږه!

هلک ورو ورو سونګېده.

جُوجُو وویل:

_غواړم چې د کونډې په اړه هم یو څه درته ووایم، خو دا مناسب ځای نه دی، بوټي دي، باید هوارې ته لاړ شو.

تواب په پښو ودرېد، دواړه دښتې ته ورسېدل.

جُوجُو وویل:

_تر دې بل ښه ځای نه شو موندلی.

هلک پر شګلنه ځمکه پلتۍ ووهلې.

جُوجُو پر ځمکله لاس تېر کړ، غولی څلور کونجه وړې رڼا ونیو.

جُوجُو وویل:

_دلته مې د کونډې په اړه یو څه لیکلي دي. غوږ ونیسه! یو پردی سړی، یوې ښځې ته راغی، یو ساعت ورسره و، بېرته لاړ.

ښځې توشکه واړوله، څو چړموړلي لوټونه یې سترګو ته ونیول، یودم یې کوکه کړه، په چیغو چیغو یې وژړل، سر یې څو ځله پر دېوال وواهه، ټکری یې ور واخیست، انګړ ته ووته، د څا پر بېلر یې د دواړو لاسو نو ډنګرې ګوتې کېښودې، لاندې، اوبو ته یې وکتل، د رڼو اوبو پر سر سپینو ستورو ټال خوړ. یودم یې کوکه کړه، خولې ته یې لاس ونیو، سا یې تر پزې راوختله. هغې ژړل او زه د بېلر پر مخامخ ژی ورته ناست وم. ما د څا په اوبو کې د ښځې د اوښکو د لوېدو غږ اورېد.

ښځې پورته وکتل. په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_اه خدایه! زه د ژوند کولو حق نه لرم، نن مې خپل عزت په پیسو ورکړ.
یو دم د بېلر پر ژۍ کېناسته، پښې یې ځا ته ور وغځولې، ناڅاپه یو غږ راغی:
_ادې! تږی یم.
ورو مې کتل، په چوتره کې یو څلور _ پنځه کلن ببر سری هلک ولاړ و.
کونډې منډه ور واخیسته، ماشوم یې پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو، په چیغو چیغو یې وژړل...مور ژړل، ماشوم غلی و.
وروسته دواړه یوې بلې کوټې ته ننوتل، پسې ورغلم، څراغ بل شو، یوه وړه نجلۍ پرته وه، اووه کلنه، یا تر دې یو څه ډېره، خو نجلۍ وچه کلکه وه، کله کله به یې زګېروی شو، وبه یې ټوخل، تېزه تېزه ساه به یې ووهله، بېرته به غلې پرېوته.
زه پورته په تاخچه کې ورته کېناستم. د نجلۍ د مخ پر راوتلیو هډوکو یوازې خړ پوستکی پروت و.
کوچني هلک په وړه ژبه وویل:
_ادې! ولې دې ژړل؟ ډوډۍ نه شوه درته پاتې؟
ښځه غریو واخیسته:
_نه ګرانه! خور ته دې خپه وم.
یودم یې تر ماشوم لاسونه راوګرځول. وخت ووت، ماشوم یې هماغسې له غېږې نه جلا کاوه، وروسته یې په ژړا کې وویل:
_د خور د علاج نیمایي پیسې مې پیدا کړې، پاتې یې بل وخت راکوي.
هلک خپله مور پر تندي ښکل کړه، مخامخ ورته ودرېد، ښځې پر خپل مخ ټکری ور کش کړ، په ژړا کې یې وویل:
_اه ګرانه! د لیدو وړ نه یم. مه راته ګوره.
ماشوم په خواره خوله وویل:
_ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ښځې څراغ ته ور پوه کړل، همالته د خپلو اولادونو تر څنګ پر زاړه لیکې لیکې تغر پرېوته. ما یې یوازې سلګۍ اورېدې. څه به مې کول؟ له هغه ځایه را ووتم، خو پوښتنې راسره پاتې وې، له چا به مې مالومات غوښتل؟ نه پوهېدم.
یو دم مې کړپ واورېد، د ستورو رڼا ته مې یوه توره پیشو ولېده، پیشو د دېوال پر سر روانه وه، ورغلم، پر سرداو ورته کېناستم، خو پیشو د کونډې په اړه ډېره نه پوهېده، لنډه یې را یاده کړه چې د کونډې په کور کې یې تر اوسه د غوښې بوی نه دی حس کړی، له ناتاره (په شړومبو کې لنده ډوډۍ) پرته بل څه نه خوري، نو نه یم ورته راغلې.
پیشو ته مې وویل:
_ داسې څوک شته چې د کونډې په اړه مالومات راکړي؟
_یو زوړ سپی دی، څو کاله د دوی کره و، خو کله چې د کونډې خاوند مړ شو، ګېډه یې نه ډکېده، ټوله ورځ به د کلي په ډېرانونو ګرځېده، اخیر یې د مجبوریت له مخې کور پرېښود، اوس د ولسوالۍ په بازار کې د قصابیو مخې ته پروت وي.
په خبره کې یې ور ولوېدم:
_خو هلته ډېر سپي دي.
پیشو هوښیاره وه، زما مطلب یې ژر واخیست:
_زوړ سپی په اسانه موندلی شې، کینه پښه درنه پسې اخلي. یوه شپه د یوه کور سره چرګه ګېدړې وتښتوله، خو سړي زاړه سپي ته ټوپک ونیو، ډز پر پښه ولګېد.
پیشو همدومره خبرې وکړې، په ادب یې له ما لار وغوښته او خپله مخه یې ونیوله.
زه په هماغه شپه د ولسوالۍ بازار ته لاړم، زوړ سپی مې په اسانۍ وموند، د دوکانونو شاته یې د حلالو شویو غواوو پاتې شوې وچې وینې څټلې. لومړۍ پوښتنه مې د کونډې د مېړه په اړه وه. سپي ښه خوله ترې وهله، را یاده یې کړه چې له کونګرېتوبه ورسره و، د کونډې مېړه په کلي کې کوچنی دوکان درلود، یو سهار ښار ته په سودا پسې لاړ، خو مازیګر یې په تابوت کې راووړ، کونډې ځان له ځمکې ځمکې ویشت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېښته يې شکول، خو ګټه يې نه درلوده. د کليوالو له خبرو پوه شوم چې د سورلۍ موټر په ماين ختلی و، دوی په خپلو کې سره ويل چې مړی د ښکارېدو نه دی. زما هم زړه ته ولوېده، له تابوته د سوځېدلو غوښو بوی راته.

بس! کونډې ته غمونو ور مخه کړه، پوډري لېوره يې دوکان خرڅ کړ او ايران ته لاړ. کونډه سوال ته مجبوره شوه، خو د انسانانو زړونه سخت دي، وچه ډوډۍ به يې په سختي موندله. وروسته يې لور ناروغه شوه، نه پوهېږم چې څه بلا وهلې ده، خو علاج يې ډېرې پيسې غواړې.

جُوجُو غلی شو، پر غولي يې لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

تواب په غريو کې وويل:

_کونډه د خپلې لور د تداوي له پاره زما له تره سره پرېوته؟

جُوجُو وويل:

_تره دې شرط ورته اېښی و، نن به يې پاتې دوه نيم زره افغانۍ هم ورکړې وي.

تواب يې په خبره کې ور ولوېد:

_تره مې بايد خپله سزا ووينې.

جُو جُو وويل:

_اه ګرانه! دومره سر مه پسې ګرځوه! ماته يې پرېږده.

* * *

تواب سترګې رڼې کړې! مور يې تر څنګ ناسته وه، هغې ورو وويل:

_ سره غرمه دې کړه، مکتب دې هېر دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

هلک د باندې ووت. په چوتره کې هېڅوک نه و، پر دسترخوان خیرنې پیالې، توره چایجوشه او له پاستو ایستل شوې خامې ژړې پرتې وې. تواب له ځا بوکه را وایسته، څو لپې اوبه یې مخ ته ور واچولې، د تره له غوسې ډک غږ یې واورېد:

_وا وا! نه لمونځ، نه اودس! د سپي غوندې مردار مخ دې نیولی دی، خدای ته به څه وایې!

تواب ور وکتل،تره یې د دالان په وره کې ولاړ و.

تواب کوټې ته ننوت، د تره له ملنډو ډک غږ پسې ورغی:

_دا کور به بې برکته کړي.

تواب بکس ور واخیست، مکتب ته لاړ، ټوله ورځ یې د خولې خوند بد و، غرمه یې کور ته زړه نه کېده، کلا ته نږدې سره لمر ته د لښتي پر ژۍ کېناست، پښې یې اوبو ته ور وغځولې، یو دم یې تلې وتښخېدې، ناره یې کړه، په بېړه ودرېد. جُوجُو له اوبو راووت، تواب وویل:

_زړه مې دې بوټ را وایست.

بېرته غلی کېناست.

جُوجُو وویل:

_چورت دې سم نه دی.

د تواب شونډې وخوځېدې:

_تره ته مې غوسه راځي، خو تر هغه مې هم کونډې ته خوا بدیږي.

جُوجُو وویل:

_ما یې فکر کړې!

تواب په حیرانی ورته وکتل:

جُوجُو وویل:

_له بکسه دې قلم او کاغذ راوباسه!

هلک هماغسې وکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو وويل:

_ولیکه!

_څه؟

_ولیکه! تا د یوې مجبورۍ ښځې عزت ته په سپکه وکتل، بس! په دوو، دریو ورځو کې به د ټوپک خوله در واوړي!

جُوجُو غلی شو، کاغذ ته یې وکتل، ویې ویل:

_ښایسته خط نه لري، خو بیا هم ښه دی، لوستل کېږي.

کاغذ یې د هلک له لاسه کش کړ.

تواب مخامخ وکتل، لیرې د غونډۍ په لمنه کې تور سیرلي، د تورو ټکو غونډې ښکارېدل. ورو یې وویل:

_ښه نو، دا خط څه کوې؟

ځواب یې وانهورېد، ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو نه و.

تواب کور ته لاړ، ډوډۍ یې له مستو سره وخوړه، اوږد وغځېد، مازیگر یې اوږه وخوځېده. خور یې وه، هغې په خواشینۍ وویل:

_پلار مې ډاکټر راووست.

تواب په بیړه کېناست، سترگې یې وموښلې:

_څوک ناجوړه دی؟

_لالا مې سرې تبې نیولی، په دې گرمې کې غبرگې برېستنې ورباندې پرتې دي.

تواب ولاړ شو، د تره کوټې ته ورغی، ډاکټر پیچکارۍ ډکوله، پلار او نیکه یې غلي ناست ول. تواب خپل تره ته وکتل، لړزې اخیستی و، پر لاندنۍ چاودلې شونډه یې ډومبک وینه پرته وه.

تواب خپلې کوټې ته لاړ، ورو یې وویل:

_جُوجُو!

ځواب یې وانه ورېد. منډه یې واخیسته، د کلا د دروازې تر مخ ودرېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_جُوجُو!

باغ ته لاړ، د انگورو د تاکونو په مینځ کې ودرېد، چیغه یې کړه!

_جُوجُو!

پرررر، شو، له شنو پاڼو خړې مرغی والوتې.

تواب پر پوله کېناست، شېبه ووته، پزه یې کش شوه، جُوجُو وخندل:

_کوټ، کوټ، کوټ...ډېر راپسې وگرځېدې؟

تواب په غوسه وویل:

_ځان راوښیه، په تره دې څه ټکه راوستې ده؟

پر پوله سپینه رڼا را وگرځېده:

_اه گرانه! تره دې ډېر بې زړه دی!

_نو تا څه وکړل؟

_هېڅ! کونډې ته یې یوه ارزان بیه گوتمۍ اخیستې وه، را پټه مې کړه، تره دې غرمه ویده و، گوتمۍ او کاغذ مې په خولۍ کې ورته کېښودل. خرهاری یې د زغملو نه و، غوسه راغله، پر پزه مې خوله ور ولگوله، سړی نېغ کېناست، خولۍ ته یې وکتل، رنگ یې والوت، کاغذ یې ولوست، چیغه یې کړه، شا پر تخته بېسده پرېووت.

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_ که یې زړه درېدلی وای، بیا؟

جُوجُو وویل:

_ ځورېدا ورته ښه ده، دی به تر اوسه په دې فکر کې وي چې په رڼا ورځ یې څنگه په خپل کور کې خط او گوتمۍ په خولۍ کې ورته کېښودل.

جُوجُو غلی شو، وروسته یې یو دم وویل:

_له کونډې سره مرسته کوې؟

_هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـ نو یو بل خط هم ولیکه. دوه ، درې ټکي بس دي. په دوو ورځو کې د کونډې له پاره د پنځو لکو افغانیو تیارول او که دېرش مرمۍ؟

دا هم ولیکه چې پیسې به د شپې دوولس بجې په زړه ژرنده کې ږدې او له کونډې به لیرې گرځې.

تواب په حیرانۍ ورته کتل.

جُوجُو وویل:

ـ بله چاره نه وینم، خط په پاکټ کې واچوه، تره ته دې ووایه چې له فوټباله راتلم، له گڼو ونو یو ناشناخته سړی راووت، سپېره، ډبل برېتونه یې لرل، سترگې یې سرې وې، پر مخ یې یو لوی تازه پرار (زخم) ښکارېده او له جېبه یې د توپانچې میل راوتلی و. همدا پاکټ یې راته ونیو.

* * *

تواب غلی کېناست، مخې ته یې وکتل، پاڼې وې. لاس یې ور وغځاوه، نرۍ ښانگه یې په دوو گوتو کې ټینگه کړه، کړس شو، ښانگه ماته ملا، لاندې وځړېده. په نوې پیدا شوې چوله کې یې ژرندې ته وکتل، ړنگ دېوالونه له ورایه ښکارېدل، د ژرندې زړه ناوه وچو بوټو نیولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب ورو وویل:

_جُوجُو؟

ځواب یې وانهورېد.

کونګ ناري کړې، تواب په بیړه پورته وکتل، د ونې په ګڼو پاڼو کې هېڅ هم نه ښکارېدل، سپینې سپوږمۍ ته پنډې وریځې ور روانې وې، له کلي د سپیو غپا راتله.

پاڼې وخوځېدې، هلک په بیړه ولاړ شو.

جُوجُو وویل:

_زه یم.

تواب سوړ اسویلی وایست، بېرته کېناست.

سپینه رڼا را تاو شوه، جُوجُو وویل:

_وختي راغلی یې؟

تواب ژرندې ته کتل...

جُوجُو وویل:

_بېځایه مه وېرېږه!

تواب په خبره کې ورولوېد:

_اوس هم د زړه په زور راغلم.

جُوجُو وویل:

_ یوه ښځه مې ولېده، ماشوم یې د بلاوو او لېوانو په کیسو ویداوه، وېروونکې خبرې یې ورته کولې، ویل یې، د باندې توره بلا ولاړه ده، که ویده نه شوې، یوه ګوله به دې کړي. ته هم نه یې ملامت، ډاړه یم، مور یا انا به دې دا رنګه کیسې درته کړې وي، څوک چې په ماشومتوب کې ووېروي، په لویوالي کې لوی زړه مه ورنه غواړه!

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، هغه د ژرندې ړنګو دېوالونو ته وچې سترګې نیولې وې....

جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـمه وېرېږه، موږکان دي، په رالوېدلو وچو پاڼو خېژي.
تواب هماغسي ژرندې ته کتل...
جُوجُو وويل:
ـاه ګرانه! زړه دې مه خوره، شپه تر ورځې ښه ده، انسانان ويده دي، تاوان نه رسوي.
جُوجُو غلی شو، چوپه چوپتيا وه، پر پاڼو د موږکانو د تېرېدو غږ راته، ليرې يوه چرچرک نارې وهلې...
شېبه ووته، جُوجُو وويل:
ـاوس يې وخت دی، تره دې بايد راغلی وای.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
ـراځي!
ـډاډه يې؟
هو، پرون ماښام مې خط ورکړ، د برېتور سړي خبره مې نوره هم له وېرې ورته ډکه کړه، لاره ترې ورکه شوه، کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې ښځې چيغې کړې، تره مې بيا ضعف کړی و. خو سهار ته په خپلو پښو تر موټره ورغی، د کلا دروازه ما ورته خلاصه کړه، رنګ يې ژېړ و، مازيګر پلی کور ته راغی، نيکه ته يې وويل چې موټر عوارض پيدا کړي و، خرڅ يې کړ، په پيسو به يې بل موټر واخلي.
جُوجُو وويل:
ـنيکه يې قانع کړ؟
ـتره مې د موټرو په کاروبار ښه پوهېږي، دا رنګه سوداوې يې پخوا هم کړې وې.
کړپ شو، تواب ځان ټيټ کړ، پاڼې يې ورو له سترګو ليرې کړې، تره يې د ژرندې مخې ته ولاړ و، يوې بلې خواته يې په وېره کتل. وروسته يې د ژرندې پر ناوه يوه غوټه کېښوده.
جُوجُو ښانګې وښورولې، د تواب تره يو دم چيغه کړه! زنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، په زوره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_د خدای له پاره! واړه ماشومان لرم!

جُوجُو يوه ځانګه ماته کړه، له کړپ سره، سړی پر ځمکه پرېووت، خپله پزه يې پر غولي وموښله!

_توبه مې ده، بد مې کړي، د خدای روی ومنئ، بیا به داسې نه کوم.

سړي یوه شېبه توبې وايستې، بیا ورو ولاړ شو، تواب تر هغو پسې کتل چې په تورو ونو کې ننوت.

جُوجُو وويل:

_دا خو ډېر بې غېرته و...

تواب په خبره کې ور ولوېد:

_ له رسوايۍ ډارېده.

جُوجُو وويل:

_راځه!

دواړه د ژرندې ناوې ته ودرېدل، تواب غوټه خلاصه کړه، د زرګونو پنځه ترلي بنډله وو.

جُوجُو وويل:

_دا پیسې باید کونډې ته ور ورسوې.

تواب په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

جُوجُو وويل:

_زړه دې غټ ونیسه، زه درسره يم.

تواب نیم ساعت وروسته د کونډې د کور دروازې ته ولاړ و. هلک د دروازې په ليخک کې ترلې غوټه کېښوده، شاوخوا يې وکتل، يوه تيږه يې له خاورو راپورته کړه، دروازې ته يې ونيوله او دروازه يې پرې وټکوله.

منډه يې واخيسته او دروازې ته مخامخ په ګڼو نیالګیو کې کېناست، سپوږمۍ تېزه وه، ان د دروازې پر سر د غومبسو غټه ځاله هم ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

وخت ووت، دروازه خلاصه نه شوه.
جُوجُو د تواب پر ورانه چونډۍ ولګوله.
تواب ورو ولاړ شو،بیایې دروازه وټکوله، په منډه یې ځان تر نیالګیو را ورساوه.
د کونډې وارخطا غږ یې واورېد:
_څوک یې ؟
وخت ووت، دروازه هماغسې تړلې پاتې شوه.
جُوجُو وویل:
_یو ځل بیا!
تواب غلی ولاړ شو، داځل یې دروازه یې په شدت وټکوله.
کونډې وویل:
_څوک یې؟
دروازه خلاصه شوه، وارخطا ښځه په وره کې ودرېده، په لاس کې یې د تناره سیخ نیولی و. ښځې یوې بلې خوا وکتل، یوه شېبه ودرېده، بیا یې غوټې ته پام شو، ور وایې خیسته او کور ته ننوته.
جُوجُو وویل:
_راځه!
تواب په حیرانۍ ورته کتل...
جُوجُو وویل:
_زړه دې، که غواړې چې د کونډې له حاله خبر شې، نو په ما پسې راځه.
تواب حرکت ونه کړ.
جُوجُو وویل:
_مه وېرېږه. نه دې ویني.
تواب وویل:
_خو دروازه تړلې ده، د ځنځیر شرنګ دې وانهورېد؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

_اه گرانه! نوي خو مو نه دي سره پېژندلي.

تواب دروازې ته ودرېد.

جُوجُو ورک شو، شېبه وروسته د دروازې څنګېر ورو له دړې سره ولګېد، تواب اوړه ورکړه، دروازه نيمکښه شوه. هلک په احتياط انګړ ته ور ننوت، شاوخوا يې وکتل، سپېره غولی و، ان يو شين ډکی هم نه ښکارېده، يوازې له څا سره يو کوږ نيالګی ولاړ و. تواب چوترې ته وخوت، يودم ځراغ ولګېد، تواب پرېووت، د جُوجُو ورو غږ يې واورېد:

_دې خواته!

هلک ور وښويېد، له کړکۍ سره غلی کېناست. کوټې ته يې وکتل، کونډه حيرانه ناسته وه، خلاصې غوټې ته يې وچې سترګې نيولې وې. وروسته يې يو دم يو بنډل ور واخيست، ځراغ ته يې ور نږدې کړ، په ځير ځير يې ورته وکتل.

بيا يې يو ناڅاپه وخندل، خندا يې زور ونيو، د هغې تر څنګ پروت ماشوم کېناست، په حيرانۍ يې خپلې مور ته وکتل، په وېره يې وويل:

_ادې ! ډوډۍ دې موندلې ده؟

ښځې مخ ور واړاوه، يو دم يې غېږه ترې تاوه کړه، بېرته يې له خپل ټټره بېل کړ، پيسې يې ور واخيستې ، په خوند يې وويل:

_دومره پيسې مې په ژوند نه وې لېدلې.

ماشوم غلی و.

ښځې وويل:

_اوس به دې نو خورکۍ د کابل په ډاکټرانو وګرځوم، خدای به يې جکه جوړه کړي.

ماشوم ورو وويل:

_ډوډۍ به ډېره وي؟

_هو زړه! سهار به يوه ګونۍ اوړه را وغواړم، له دې ايسته به خپل تنور بلوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

نجلۍ وسونګېده. ښځې د هغې خوار ولي وښورول، په خوند یې وویل:
ښایستې لورې، سترګې رڼې که!
نجلۍ هماغسې پرته وه.
ښځې وویل:
_وګوره، پیسو ته وګوره! ټول زرګون دي.
نجلۍ مړاوې د مور په لاس کې نیولي بنډل ته وکتل، په زحمت یې وویل:
_چا راوړې ؟
ښځه غلې شوه، شېبه وروسته یې ورو وویل:
_نه پوهېږم!
چوپه چوپتیا شوه، مور، لور او زوی پیسو ته کتل...
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_ملایکو!
ټول غلي وو، یوه هم کومه خبره ونه کړه، پر خړ دېوال د ماشوم د ببرو وېښتو سیورى لړزېده.
جُوجُو د تواب پزه کش کړه، تواب ولاړ شو، ورو له انګړه ووت. مخکې لاړ. تر هدېرې تېر شو.
جُوجُو وویل:
_نېک کار خوند نه لري؟
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وویل:
_سمه ده، څه مه وایه.
وخت ووت، تواب د کلا تر مخ د مېلمنو د کوټې بام ته وخوت، پر سپېره ډاګ ستوني ستغ اوږد وغځېد. پورته یې وکتل، د سپوږمۍ رڼا تېزه وه، ستوري تت ښکارېدل.
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_کور ته نه ځې؟
تواب سوړ اسویلی وایست:
_نه، د تره له سوبه (علته) مې زړه نه کېږي.
غلی شو.
جُوجُو وویل:
_بیا ژاړې!
_نه
_ما دې په سترګو کې سپوږمۍ ولېده، صافه نه وه، یوې بلې خوا ته ړنګېدله، اوښکې وې.
تواب ټوخي واخیست، یوه شېبه یې وټوخل، ویې ویل:
_کونډه او د هغې ماشومان مې سترګو ته ولاړ دي.
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_اه ګرانه! دا خو یوازې یوه وه، که په نورو کیسو پوه شې، زړه به دې وچوي.
جُوجُو غلی شو، یودم یې وویل:
_اورې؟
_څه؟
_د ببلچې غږ.
_هو، خو ډېر لیرې دی.
جُوجُو وخندل:
_دومره هم نه، له وېرې ورو کار کوي.
تواب وویل:
_نو دا وخت؟
جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:
_راځه! ځینې خبرې باید درته مالومې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

دواړه له بامه ښکته شول، ولاړ غنم يې په مخه ورکړل، تېرو لوخو ته ودرېدل. تر لوخو ور هاخوا يو چا د کارېز اوبه اړولې.

تواب په بيړه وويل:

_دا خو تاجو دی، ده پرون اوبه ولګولې. نوبت يې تېر شو.

د جُوجُو غږ يې واورېد:

_د اوبو په غلا پسې راوتلی.

_اه، نه يې شم منلی، د تاجو له غلا نه بد راځي، حرامه يې ګڼي.

_اوس خو يې وينې.

تواب غلی شو.

جُوجُو وويل:

_راځه!

دواړه بېرته شاته وګرځېدل، له ګڼو چنارانو ووتل، د زنګولې غږ راغی، د پچو بوی له خاورو سره ګډ و.

تواب ته غوسه ورغله:

_د خدای له پاره، کوچي شنو تاکونو ته رمه ور پرېږدي.

دواړه د پخڅې تر څنګ تېر شول، يو څوک پر سرداو ناست و، پر دېوال له راغليو څانګو يې زردالو شکول، پورته سپينه سپوږمۍ ولاړه وه.

تواب ځړېدلی سر د کلا خواته روان شو.

جُوجُو وويل:

_ځينې نورې خبرې هم شته.

ځواب يې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

تواب پر خامه هندوانه وخوت، سپین ښویه بوجان (زړي) ترې را ووتل، ختکي ته يې د تېره بوټ څوکه سیخه کړه، ختکی له جوړنګ بېل شو، ورغړېد او په لښتي کې ولوېد. بکس يې کېښود، یو دم يې د پالېزه پر جوړنګانو خپړې کړې. لانده بوټي له بېخه راوتل.

تواب ستړی شو، بکس يې شاته واچاوه، لېرې یو چا رشقه رېبله. ورغی، په لوړ غږ يې وویل:

_پالېز مې دې له بېخه را وایست.

په رشقه کې د لور د تېرېدو غږ ودرېد، سړي ملا سیخه کړه،حیرانې سترګې يې له چخړو ډکې وې. په سړه سینه يې وویل:

_ په سد يې؟

د تواب شونډې وخوځېدې!

_تاجو! که يې نه منې ، نو ورشه ویې ګوره!

د سړي تندی تریو شو:

_غټان په خپل نوم مه بوله!

هلک غبرګ لاسونه د سړي سترګو ته ونیول:

_ها! نوکانو ته مې وګوره، له ختو ډک دي.

سړي لور کېښود، پوله يې په مخه ورکړه، تواب هم ګړندي ګامونه پسې واخیستل. سړی د پټي په کونج کې را ایستل شویو جوړنګانو ته ودرېد.

یوه شېبه غلی و، بیا يې یودم ځمکې ته لاس کړ، یوه وړه شکېدلې هندوانه په ګوتو ورغله، تواب سر ټیټ کړ، هندوانه پر پوله ولګېده، چاک شوه او راوتلو اوبو يې خاوره ورسره ورغړوله.

سړي تېرې ته لاس کړ، تواب چیغه کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_ته غل يې، تېره شپه دې د کارېزه اوبه اړولې.
د سړي له لاسه تبړه ولوېده.
تواب وويل:
_تا د گل رحيم اکا يتيمانو ته هم ونه کتل، يوازې دوه پټي لري، خو ته د کارېزه سلامت شواروز خورې، بيا دې هم اوبه ترې غلا کړې!
سړي حيرانې سترگې ورته نيولې وې.
تواب وويل:
_په جومات کې يې وايم.
سړي يودم وخندل:
_ټول پالېز تر تا جار، ټوکې مې کولې، نه يم په غوسه.
بيا يې خپل جيب ته لاس کړ، شلگون يې راوايست:
_هه! په مکتب کې به څه پرې واخلې.
تواب روان شو، مخکې لاړ، شاته يې وکتل، سړي شلگون ورته وښوراوه.
د تواب بکس دروند شو، جُوجُو وويل:
_ښه دې ونه کړل.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_اوس کوچيانو ته ورځم.
جُوجُو وويل:
_اه گرانه! بدو ته په بدو ځواب مه وايه.
تواب ځړېدلی سر روان و.
جُوجُو وويل:
_مکتب به څنگه کوې؟
_اول سات خالي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ـــ لیکوال: نصیراحمد احمدي

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب تر فصلونو ووت، دښته یې په مخه ورکړه، د غونډۍ په لمنه کې د کوچیانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

جُوجُو وویل:

_د تېرې شپې کوچی به په کومه یوه کې پسې غواړې؟

غټ کوچیاني سپي غپ وهل، منډه یې را واخیسته، بکس سپک شو، سپی ځای پر ځای ودرېد. وربوز یې پر خاورو کېښود، لکۍ یې له ځمکې مړه دوړه پورته کړه، بېرته کېږدۍ ته ور وگرځېد.

بکس دروند شو:

_دلته یې نه شي موندلی.

تواب وویل:

_ولې؟

_سپي را یاده کړه چې بېگانۍ رمه تر غونډیو ورهاخوا پسې وغواړئ.

د تواب تندی تریو شو:

_سپی دروغ وایي!

جُوجُو وخندل:

_اه گرانه! د سپي سپکاوی مه کوه، که خبر شي نو د ځان توهین یې گڼي.

تواب پر یوه هواره تېږه کېناست. مخامخ یې وکتل، دوو ځوانو کوچیو پچې جارو کولې، خرو لنډ لنډ گامونه اخیستل، پښې یې تړلې وې.

د جُوجُو غږ یې واورېد:

_د کوچیانو ژوند سخت دی.

تواب وویل:

_خو ماته خوند راکوي.

جُوجُو وخندل:

_ په دې خبرو پسې مه گرځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب غلی و.
جُوجُو وويل:
_راځه!
_چېرته؟
_دا خوند بايد له نږدې ووينو.
هلک ورو روان شو، له يوې کېږدۍ يوه بوډۍ راووته.
تواب په شونډو کې وويل:
_د کورتو اخيستلو بانه ښه نه ده؟
د جُوجُو غږ يې واورېد:
_ترڅو به په دروغو ژوند کوی؟
بوډۍ خپله چوڼداره لمن د سپي سترګو ته ونيوله. په زهير، خو ډډ غږ يې وويل:
_څه غواړې؟
تواب ور مخته شو:
_د يوه کوچي پوښتنه مې کوله، ببګا يې د انګورو په تاکونو کې يوه پاڼه هم نه ده پرېښې.
بوډۍ وويل:
_موږ رمه نه لرو، مازې څو مېږې راپاتې دي، مردار نه پرې خورو.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_تږی يم.
سپی وغرېد، يودم غلی پرېووت.
بوډۍ وويل:
_کېږدۍ ته ور ننوځه، سپی خروړی (خوړونکی) دی.
تواب ور وکتل، سپي پر خړو خاورو خپل وربوز اېښی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب کېږدۍ ته ننوت. پر زاړه او شکېدلي لیمڅي کېناست، شاوخوا یې وکتل، څنګ ته خیرنې بسترې پرتې وې، پورته مات شکېدلي غلبېلونه را ځړېدل.

یودم یې غوږ سوړ شو، ورمېږ یې کوږ کړ، بوډۍ له اوبو ډک جام ورته نیولی و.

تواب لاسونه ور وغځول، شونډې یې د جام پر ژۍ کېښودې، اوږه یې درنه شوه، جُوجُو وویل:

_دوې ورځې دلته وم، په همدې جام کې سپي خوله وهله.

تواب یو دم وټوخل، له خولې یې نریو رڼو اوبو داره وکړه.

بوډۍ وویل:

_بسم الله.

تواب جام پر غولي کېښود.

زګېروی شو، تواب شاوخوا وکتل، بړستنې وښورېدې. بوډۍ ورغله، غبرګې بړستنې یې چوله کړې، ببر، سره نښتي ژېړ وېښته ښکاره شول.

بوډۍ وویل:

_جار!

د تواب غوږ وتخنېد:

_لمسۍ یې ده، غونډل چیچلې.

تواب د بړستنو خواته ور وښویېد.

بوډۍ د نجلۍ مخ لوڅ کړ، د هغې پر لمر سوځولي تور تندي یې لاس کېښود، سوړ اسوېلی یې وایست:

_لکه له تناره چې دې را ایستلې وي.

تواب وویل:

_ډاکټر ته مو نه ده ور وستې؟

بوډۍ خپلې لمسۍ ته وچې سترګې نیولې وې.

تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_غونډل خطرناکه دی.
بوډۍ یودم ور وکتل:
_ته له کومه پوه شوې؟
د تواب ژبه بنده شوه:
_ما، ما
بوډۍ وويل:
_ته بې څه نه يې، په غيبو پوهېږې، سپی هم څه نه درته وايي.
تواب غلی و.
بوډۍ د خواست په ژبه وويل:
_ها زويه، خدای دې په ځواني برکت که، ماته خو بزرګ ښکارې. په دې لمسۍ خو مې یو دم وکه!
تواب په حيرانۍ ورته کتل.
بوډۍ تور واړه دېګ ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې د تواب تر مخې کېښود:
_ها، د يوې غړکي نوين (تازه) کوچ دي، په شکرانه کې يې درسره يوسه.
تواب ولاړ شو، بوډۍ تر لمن ونيو، تواب بېرته کېناست، شونډې يې وخوځېدې، د نجلۍ مخ ته يې خوله ور نږدې کړه، له چوف سره د هغې په ببرو وېښتو کې نښتې پلاله وخوځېده.
تواب په بيړه له کېږدۍ ووت، منډه يې واخيسته. لېرې ودرېد، د پښو څرپکي يې واورېدې، ورمېږ يې کوږ کړ، سپي لکۍ خوځوله.
تواب کېناست. غوږ يې وتخڼېد. جُوجُو وويل:
_ښه نو، ته بزرګ يې؟
تواب ته غوسه ورغله:
_ملنډې مه وهه!
جُوجُو وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_کوټ، کوټ، کوټ...د تندي گونځې دي بیا ډېرې شوې، سپی بې حوصلې دی، یوازې اشاره غواړي، یوه گوله به دې کړي.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_یوه پوښتنه؟
تواب ور وکتل:
_څه؟
غونډل انسان وژني؟
_هو، تېر کال یې زموږ د دهقان کوچنی زوی وخوړ (وچیچه)، څو ورځې وروسته یې ډاکټر ته یووړ، خو په لاره کې مړ شو.
تواب غلی شو، یودم یې وویل:
_اوس نو مه وایه چې غونډل بې ازاره دی.
جُوجُو وویل:
_بیا دې هم په قضاوت کې بېړه وکړه. غونډل مې ظالم وگاڼه، خو هغه را یاده کړه چې کلونه کلونه همدلته اوسېدو، بس! کوچیان راغلل، غټې تیږې یې لیرې کړې او کېږدۍ یې ودروله. موږ د موږکانو یوه پخواني غار ته پناه یوړه، خو هلته یې هم په کراره نه پرېښودو، نجلۍ ډکه بدنۍ په غار کې تشه کړه، یو شوخ زوی مې پر لمن ور وخوت او د نجلۍ غاړې ته یې خوله یوړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_ته خوشاله یې چې دا کوچۍ مړه شي؟
تواب په حیرانۍ ور وکتل.
جُوجُو وویل:
_ورشه، بوډۍ پوه که چې د نجلۍ غم وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تواب ورو ولاړ شو،. شېبه وروسته د کېږدۍ تر مخ ودرېد. بوډۍ د کوچو له دېگ سره راووته. تواب ورو وویل:

_نجلۍ باید ډاکټر ته ورسوئ!

بوډۍ وخندل:

_جار، د ډانگټر کار یې نه دی، ستا دم به یې ټک پټری کړي.

یودم یې هلک تر لاس ونیو او دواړه کېږدۍ ته ننوتل.

بوډۍ د نجلۍ له مخې بړستن لیرې کړه، په خوند یې وویل:

_ها ورته وگوره! کراره پرته ده.

تواب ور وکتل، د نجلۍ دخولې لنده غاړه تکه شنه وه.

بوډۍ وویل:

_پیاز مې په اور کې ایښی، بس! چې خوړین شو، پر غاړه به یې ور وتړم، ټول زار (زهر) او ناوونه (چرک) به یې را وباسي.

ډډ کوچیانی غبر واورېدل شو:

_دا څوک دی؟

تواب په بیړه ور وکتل. له عمره پوخ چاغ، گردی سړی ولاړ و.

بوډۍ وخندل:

_ترې و، خو په بزرگي کې یې شک نشته، یوه چوف یې سنځله کراره پرېې ایسته.

کوچي لوی ډانگ د کېږدۍ ټاټ (ټوټې) ته ودراوه، خیرن بالښت ته یې ولې ولگول، په ډډ کوچیاني غبر یې وویل:

_ادې! جونگی مې خرخ کړ!

بوډۍ یودم کېناسته، تواب ور وکتل، د ښځې رنگ الوتی و.

کوچي وویل:

_خوا مه بدوه، په کور کې یوه لپه اوړه هم نشته.

د بوډۍ د تندي گونځې لا پسې ژورې شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_همدا یو جونګۍ راپاتې و.
کوچي ته غوسه ورغله!
_بلا ورپسې! زنکي (هلکان) خو له لوږې نه شو مړه کولای!
مېږې رمباړه کړه، تواب ور وکتل، دوه واړه هلکان په څو ډنګرو مېږو پسې روان وو. یوه یې پرتوګ نه درلود، اوږده لمنه یې باد وهله.
د کوچي غږ یې واورېد:
_مړی خورې؟
تواب ور مېږ کوږ کړ، کوچي ده ته کتل.
تواب په بیړه وویل:
_نه.
تر کېږدۍ ووت، ودرېد، کوچي ته یې مخ ور واړاوه، په وېره یې وویل:
_دا نجلۍ ډاکټر ته بوزه، مري.
کوچي چیغه کړه!
_ګل اندامې! دا چای زار زکوم دې پسې څه که!
ښځینه غږ یې واورېد:
_ځوځ خوله (اور) نه اخلي، لانده دي.
تواب ښۍ خواته وکتل، په خړ، پنډ لوګي کې یوه ښځه پټه وه، ښځې یودم وټوخل، ولاړه شوه، سترګې یې تکې سرې وې. بېرته کېناسته، ځوځو ته یې ور پوه کړل، غوټه لوګی یوې خواته کوږ شو.
تواب په ځړېدلي سر ګامونه واخیستل، جُوجُو یې پر اوږه کېناست، ورو یې وویل:
_هلکانو ته وګوره!
تواب سر پورته کړ، بې پرتوګه هلک په خاورو کې ناست و، پر خوله او پزه یې مچان بونګېدل، بل د کوټي خلاصو پښو ته پړی ور اچاوه.
جُوجُو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_اوس یوه شوې چې کوچیان سخت ژوند لري؟

تواب یې په خبره کې ور ولوېد:

_زه څه خبر وم، په کتابونو کې یې ډېر صفت راغلی، ان لوی لوی شاعران او لیکوالان یې لا په صفت نه مړېږي.

جُوجُو وخندل:

_اه گرانه! په دې خبرو پسې مه گرځه. زه دوې، درې ورځې له کوچیانو سره وم، ډېر څه مې لیکلي، خو لمر دی، برقي توري سم نه ښکاري.

تواب غلی روان و.

جُوجُو وویل:

_شاعران او لیکوال دې یاد کړل، ما هم د دوی ځینې لیکنې ولوستې، خو زه ډاډه یم چې کوچیانو ته یې پر پاخه سړک د روان موټر له ښیښو ور کتلي دي، دوی له لیرې د هغې پیغلې کوچۍ تصویر را اخیستی چې په اوښانو پسې روانه ده، خو هېڅکله یې د هغې له وچو شونډو راوتلی سترې (اه) نه دی اورېدلی، د هغې په چاودو پوندو کې یې تللیو اغزیو ته پام نه دی ور اوښتی، د هغې د تندې مړو خولو ته یې نه دي کتلي، د هغې په تنکي عمر کې یې د سترگو شاوخوا گونځې نه دي لیدلې.

جُوجُو غلی شو. تواب هماغسې ځړېدلی سر روان و.

جُوجُو وویل:

_شرط تړم! که په همدې شاعر او لیکوال یوه ورځ د کوچي بړستن هواره کړې، تر سهاره به یې سپړمې ټینگې نیولې وي. که دې ډوډۍ ورته کېښوده، په کاسه کې به وېښتان پسې غواړي، دوی د کوچیانو د ژوند په صفت نه مړېږي، خو که ورته ووایې چې یوه اونۍ ژوند ورسره وکړه، نو د پچو د بوی او دوړو له لاسه به یې د تشناب کاغذ سپړمو ته نیولی وي. یوه شېبه یې د موټر له ښیښو یوه کوچۍ پیغله ولېده، سل مخه یې په صفت ډک کړل.

جُوجُو غلی شو، د تواب پر اوږه یې چونډۍ ور ولگوله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_پوښتنه یې وکړه چې لیکوال او شاعران باید څه وکړي؟
تواب وویل:
_څه وکړي؟
_ښه پوښتنه ده. په اوښ پسې روانه کوچۍ او په غره کې د شپېلۍ غږ، ټول ژوند نه دی، هر څه ته باید د واقعیت په سترګه وګوري، د هغې کوچۍ سرې سترګې دې ولیکي چې په لندو څوڅو اور بلوي او سږي یې له لوګي ډک دي. هغه نجلۍ دې انځور کړي چې غونډل چیچلې، خو ډاکټر نه لري. هغه بې پرتوګه ماشوم دې یاد کړي چې پر خوله او پزه یې مچان بنګېږي او له مکتبه محروم دی. د هغو کوچیانو ستونزې دې وڅېړي چې ټوله مالداري یې ناروغیو ور تباه کړه.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_راته ووایه چې ګټه به یې څه وي؟
هلک همدا پوښتنه تکرار کړه.
جُوجُو وویل:
_واقعي لیکنې به د کوچیانو ستونزو ته د نورو پام ور واړوي، د دوی له ریښتیني ژونده به خبر شي، کېدای شي چې سیار مکتب او شفاخانه ورته جوړه کړي، د مالدارۍ غم یې وخوري. که نور نه وي، د هوایي خبرو پر ځای خو به یې واقعیت ویلی وي.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_مکتب راورسېد.
اوږه یې سپکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

* * *

ملک وویل:

_یوازې تفدانۍ پاتې دي.

یو ځوان په منډه جومات ته ننوت، بېرته راغی، دوې تفدانۍ یې پر هوارګېلم کېښودې.

ملک وویل:

_ښه ځای دی، هوا چلېږي.

څپلۍ یې وایستې، پر رنګارنګ هوارو ټغرونو مخکې لاړ، د زاړه توت تنې ته اېښې بالښت ته یې ډډه ووهله، ویې ویل:

_د چایو غم مو خوړلی دی؟

یوه کلیوال په بیړه ځواب ورکړ:

_کورونو ته مو احوال ورکړی، چای او ډوډۍ په خپل وخت راځي.

ملک غټه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړ، ورو یې وویل:

_ناوخته شول.

کلیوال غلي وو.

ملک وویل:

_توابه زویه! د جومات بام ته ور وخېژه!

تواب پر خټینو زینو وخوت. شمال لور ته یې وکتل، دښته له شنو سپاندو ډکه وه، ورمېږ یې کوږ کړ، لمر یې سترګو ته سیخ شو، ښی لاس یې پر وروځو کېښود، په لوړ غږ یې وویل:

_د زړې کلا له خوا خلک را روان دي!

یوه کلیوال خوله پورته ونیوله:

_څو کسان دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نه پوهېږم، له دې ځایه سم نه ښکاري، د ګلدین کاکا تر سنځلو راتېر شول.
هماغه سړي ور غږ کړل:
_څوک دي؟
ملک وخندل:
_یاره میر احمده، اجبه ساده خبره دې وکړه، لیرې دي، هلک یې شمېرلی نه شي، نو ځنګه به یې وپېژني!
نورو کلیوالو وخندل.
تواب د بام پر ژۍ کېناست. د توتکیو غچا شوه، مخ یې واړاوه، د جومات پر سپیکر دوې توتکۍ ناستې وې. لاندې یې وکتل، د زاړه توت څانګې پر ناستو کسانو ورغلې وې، د شنو پاڼو له چولو، خیرنې خولۍ او سپین پټکي ښکارېدل.
غرهاری شو، دوې ټېټې نرۍ هلیکوپترې راغلې، تکې تورې وې، دښته یې په مخه ورکړه، له خپلو سیورو سره یو ځای تلې.
تواب ودرېد، چیغه یې کړه!
_نور هم راغلل!
له لاندې یوه کلیوال په لوړ غږ وویل:
_موټر دي؟
_هو.
_څو داني ؟
_نه پوهېږم، په دوړو کې نه ښکاري.
تواب مخکې لاړ، په ځېر یې دښتې ته وکتل، د مخکیني موټر ښیښه برېښېدله، نور په دوړو کې پټ ول.
تواب د بام پر دودکش مټ ولګاوه، یو دم شاته لاړ، له دودکشه سرې غومبسې راووتې.
تواب په منډه له بامه کښته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ملک وویل:

_چا نه و درته ویلي!

د تواب شونډې وخوځېدې:

_بمبرې (غومبسې) وې.

کلیوالو وخندل.

_تواب ویالې ته ور وګرځېد، یوه لپه رڼې اوبه یې مخ ته ور واچولې، اوږه یې درنه شوه.

جُوجُو وویل:

_څه خبره ده؟

تواب په بیړه شاوخوا وکتل، کلیوال لیرې و:

_مرکه ده.

_هغه د چرګو پر سر د مړي کیسه؟

_هو.

د موټر هارن واورېدل شو، تواب په پښو ودرېد، له تنګې کوڅې درې موټره راووتل. دروازې خلاصې شوې، ټولو سپینې او ژېړې لونګۍ تړلې وې، ملک او کلیوال مخکې ورغلل، غېږې یې ورکړې، پر لیکه هوارو توشکو کېناستل.

جُوجُو وویل:

_په دې خلکو کې مې ایله د خیر کار ولید، پخلاینه ښه ده.

تواب غلی و.

جُوجُو وویل:

_نږدې نه ورځو؟

تواب له توت سره ودرېد.

یوه کلیوال وویل:

_وه هلکانو، هلی شاباس، دا ځای ستاسو له پاره نه دی، ورشئ، چای راوړئ.

تواب او څو نور هلکان لیرې شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

جُوجُو وويل:

_غم مه کوه! زه يې احوال درته راوړم.

د تواب اوربه سپکه شوه.

* * *

تواب کوټې ته ورغی، جُوجُو په تاخچه کې ځړېدلی سر ناست و.

تواب وويل:

_څه وخت راغلې؟

ځواب يې وانه ورېد.

تواب ، کمپله پر پښو ورکش کړه، اوږد پرېووت.

جُوجُو وويل:

_دې ته نو انصاف نه شو ويلای.

تواب کېناست.

ُجوجُو وويل:

_اجب منطق، قتل ورور وکړ، په بدۍ کې يې خور لاړه.

تواب ورو وويل:

_په دې خبرو پسې مه ګرځه!

جُوجُو وخندل:

نو تاسو په کومو خبرو پسې ګرځئ! څه ته ارزښت ورکوئ؟

يو دم يې بسترې ته ور ټوپ کړل، دېوال سپينې رڼا ونيو.

جُوجُو وويل:

_دلته مې ځينې يادداښتونه ليکلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

۱۵٤٤ کال، د تور ستوري دولسمه.

غلی شو، تواب ته يې وکتل، ويې ويل:

_ستاسو په حساب د ۱۳۹۲ ل کال د ثور دوهمه راځي. غوږ شه، د همدې ورځې یو یاد داښت درته لولم.

تیاره وه، پر پاخه سړک مې څو موږکان ولیدل، ورغلم، له موټرو د غنمو لوېدلې دانې يې ټولولې. یوه موږک ته مې وويل چې موټر به مو ووهي، را یاده يې کړه چې بېغمه اوسه، امنیت خراب دی، له ماښامه وروسته موټر نه شي را وتلی. کړپا مې واورېده، ورغلم، د پاخه سړک پر غاړه څو خړ دوکانونه ولاړ ول. غوږ مې ونیو، کړپا د پایې له سره راتله، ځیر شوم، انسان و، د برق له پایې يې یو څه خلاصول.

د یوه دوکان تر مخ په خاورو کې پراته سپي ته مې چونډۍ ور ولګوله، سپي ټوپ کړل، لیرې ودرېد، په وارخطايي يې وويل:

_فکر مې وکړ چې انسان دی.

بېرته خپل ځای ته راغی، وربوز يې پر خاورو ولګاوه، سترګې يې پټې کړې.

ومې ويل:

_دا سړی څه کوي؟

سپي خوله خلاصه کړه، اوږد اړږمی يې وایست، په خوبولي غږ يې وويل؛

له خوبه مې مه باسه!

مجبور مې کړ .

سپي په پټو سترګو وويل:

_څه موده مخکې دلته یوه موسسه راغله، شمسیانې يې ولګولې. ښه و، مصرف يې نه غوښت، د لمر په واسطه يې بېټرۍ چارجېدلې، د شپې به سلګونو ګروپونو سپینه رڼا کوله، ټول بازار يې روښانه کړی و. خو له څو ورځو راهیسې د همدې بازار د پوستې عسکر پرې اموخته دي، هره شپه درې، څلور شمسیانې او د هغوی بېټرۍ خلاصوي، پلوري يې، ما په خپله ولیدل، کومندان يې پیسې شمېرلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جوجُو غلی شو، رڼا ته یې لاس ور ووړ، ویې ویل:

_بله پاڼه مې راواړوله.

د تور ستوري دیارلسمه:

سهار وختي مې په سفینه کې لیکلی تحقیق سماوه چې یو لوی درب شو، په بیړه د باندې ورغلم. تیاره وه، هېڅ هم نه ښکارېدل، د مرغانو د وزرونو شنهاری مې واورېد، پورته وختم، څو وارخطا هیلۍ مې ولېدې. یوې ته مې د درب یادونه وکړه، له وېرې یې زبون وهل شوی و، خو بلې راته وویل چې د پاخه سړک خواته ورشه.

هماغسې مې وکړل، دوړه لا نه وه ناسته، نږدې ورغلم، د اوبو پر سر تړل شوی شل متره اوږد، پوخ پل ماته ملا پروت و.

لیرې په ونو کې پاڼې وخوځېدې، هماغې خواته مې مخه کړه، دوو کسانو منډې وهلې، اوږدې رږېږې یې درلودې، یوه یې د موټر بېټرۍ په لاس کې نیولې وه، بل په روان حال کې نری سیم ټولاوه.

دوی تر نږدې باغه په منډه ول، خو کله چې تر پخڅې واوښتل، تګ یې عادي شو، یو بل ته یې د پله د نړېدو مبارکي ویله.

جُوجُو غلی شو. ورو یې وویل:

_دې ته وایي وطندوستي.

تواب رڼا ته کتل.

جُوجُو وویل:

د تور ستوري څوارلسمه:

دا خلک تل په غوسه وي، هوارې ټنډې مې نه دي لیدلې، په سمه خبره کې یې کاوړ ګډ دی. دوی خندا نه پېژني. که یې خندلي هم وې نو د نورو د سپکاوي له پاره یې خندلي دي. یو ماښام یوه جومات ته ور وګرځېدم، لویان او ماشومان ناست ول، د یوه ماشوم باد پرې شو، ټولو وخندل، ډېر هومره چې سترګو یې اوښکې وکړې، ماشوم ژړل، خو د خندا غږ د هغه تر ژړا ډېر لوړ و. د یوه سړي له ډېرې خندا سا بنده شوه. له

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

لمانځه وروسته هماغه سړی تر ټولو مخکې له جوماته ووت. پسې ورغلم، د ساراګشت له پاره یوې کنډوالې ته ورغی، هوا یې دومره خرابه کړه چې په کنده کې د ناست ملخ زړه وچاودید، خو ده ونه خندل، برعکس، قواره یې جدي ښکارېده.
بله ورځ یوه ښځه له خرې ولوېده، پر ړنګه ونه ناستو کسانو له ډېرې خندا خپلو تشو ته لاسونه نیولي وو.
په هماغه مازیګر مې په یوه بل کلي کې ډله ځوانان ولیدل، نږدې ورغلم، په یوه لیوني پورې یې پلاستیکي خلطه غوټه کړې وه، لکۍ یې ورته ویله، د خندا له لاسه په هماغه خوا مرغۍ نه ورتلې، پر اخوره ولاړ خره هم خندل، خو د هغه خندا منطقي وه، خره د انسانانو په ساده توب پورې خندل.
جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:
_کوم کار مو سم دی؟
تواب وچې سترګې ورته نیولې وې.
جُوجُو وویل:
_د خپلو یاد دښتونو بله برخه به درته ولولم.
یوه ورځ یو څه لیرې لاړم، د وهل شویو ځنګلونو په اړه مې تحقیق کاوه. سوی او ګیدړه مې وغږول، ویل یې چې د اوسېدو ځای نه دی ورپاتې،غرونه لوڅ شول، انسانانو ټولې ونې خرڅې کړې.
د څېړې د یوه سپېره نیالګي پر ښاخ کېناستم، لاندې د سیند اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهاری یې خوت. ناڅاپه مې یوه پېغله ولیده، سر یې لوڅ و، په منډه کې یې تور وېښته یوې بلې خواته کېدل. یو ځای ودرېده، شاته یې وکتل،لویې ډبرې ته یې ولې ولګول.
نږدې ورغلم، لوڅو پښو یې په تېرو ډبرو د وینو ځاځکې پرېښې ول، نجلۍ تېزه تېزه سا وهله، باد یې تور وېښته پر سپین مخ راوستل، نجلۍ پر مخ لاس تېر کړ، خو لا یې هم پر شونډو په پرته وینه کې څو تور وېښته سرېښ ول. ناڅاپه ډز شو، له تیرې وړه ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

بېله شوه. نجلۍ منډه واخیسته، خو په دوهم ډز ځای پر ځای ودرېده، ځنګنونه یې پر وړو تیږو ولګېدل، له ولیو څخه یې وینو داره وکړه، ړنګه شوه، خړې ډبرې سرې شوې.
شاوخوا مې وکتل، دوو ځوانانو منډې راوهلې، یوه یې ټوپک درلود. نږدې راغلل، د ټوپک له نلۍ څخه د سوځېدلو باروتو بوی ته.
مړه نجلۍ یې تر لاسو او پښو ونیوله، خړو اوبو ته یې ور خوشې کړه. پسې ومې کتل، تر یو څه ځایه روانو ځګونو تور وېښته ورسره وړل، وروسته ډوب شول.
په ځوانانو پسې تر کلي ورغلم. د نجلۍ مور بدې ورځې کولې، وېښته یې شکول، کیسه مالومه شوه، د نجلۍ له خولې راوتلي و چې یو ځوانورباندې ګران دی.
جُوجُو غلی شو. تواب ته یې وکتل، ویې ویل:
ــ وروښو یې ووژله. اه! دا خلک دومره مظلوم دي چې ان د ګرانښت حق هم نه لري.
تواب رډې سترګې ورته نیولې وې.
جُوجُو وویل:
ــ بله پانګه به راواړوم.
دلته له قسمه پرته خبره نه کېږي، ((په کوران که درواغ درته وایم، خدای مې دې ووهې که مې غلطه خبره کړې وي، په الله قسم که مې پیسې بېرته درنه کړې...)).
اه! دا خلک څومره پر یوبل بې باوره دي.
یو بل ټکی، دلته ژوند څومره بې هدفه دی. بس وخوره، ویده شه، اولاد پیدا کړه او کوڅې ته یې وسپاره، نه یې د ساتلو غم ورسره وي او نه هم د تربیې. تنکي ځوانان یې په کنډوالو کې ناست وي او په غرویو (ورغویو) کې چرس میدوي. بس! سپېره وړه، وربښمینه لونګۍ او د ژمي یو پسه لاندی یې ټول ژوند دی.
تر اوسه مې داسې څوک ونه لید چې بل ته یې خیر ور رسېدلی وي. برعکس، د یو بل پښې وهي، لوی دښمن یې تر ټولو نږدې خپل (تربور) دی. تل په بدو پسې ګرځي، ټول فتواوې ورکوي، مړ کړه، وتړه، اوبو ته یې واچوه، هر یو یې سیاستوال دی، له سهاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

تر ببګا یوه پاچاهي ړنګه کړي او بله جوړه، اه! دوی د خوشالۍ له پاره هېڅ هم نه کوي، خو غم په پیسو اخلي.

جُوجُو غلی شو، تواب ته یې وکتل، ویې ویل:

_ډېرې خبرې مې وکړې؟

خرهاری یې واورېد..

جُوجُو پر دېوال لاس تېر کړ، رڼا ورکه شوه.

ویې ویل:

_څه بېغمه خلک دي.

ورک شو.

* * *

غرمه وه، تواب د کچالو جویې ته اوبه ور پرېښودې، پر پوله ورته کېناست، پزه یې کش شوه.

جُوجُو وویل:

_دهقان مو زوړ دی، مرستې دې خوشاله کړم.

د تواب تندی تریو شو:

_هغه ته یې ځواب ورکړ!

_ولې؟

_پرون مې پلار د وړو کندو بېځایه کاوه، دهقان ته یې احوال ور ولېږه، خو هغه ویل چې ناروغه دی.

_بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نیکه ته غوسه ورغله، سرۍ یې راوغوښت، وریاده یې کړه چې نور یې په پټیو کې ونه ویني.
جُوجُو وویل:
_ نو د کندو بېځایه کول خو د دهقان کار نه دی.
د تواب شونډې وخوځېدې:
_له دهقان سره یې په اوله کې ویلي و چې بېګار به وړي.
_واضح یې کړه!
_دلته پر دهقان نور شرطونه هم اېښودل کېږي. د بادار کور ته د غنمو او پروړې وړل، ژرنده، د بامونو کاګل ....
تواب په بیړه ولاړ شو، بېل یې ور واخیست، جوارو ته اوښتې اوبه یې وتړلې.
جُوجُو وویل:
_بېګا ډېر بې خوبه وې.
تواب غلی و.
جُوجُو وویل:
_بېګا ناوخته د هغې نجلۍ کور ته لاړم چې په بدو کې یې ورکړه. پوهېږې! ځان وژني.
تواب په رډو سترګو ورته وکتل.
جُوجُو وویل:
_نجلۍ د تناره په خونه کې یوازې ناسته وه، کاسې، پیالې، دسترخوان، مالګه، مرچ، هر څه تیت او توشپلي پراته وو.
نجلۍته مې وکتل، پر مخ یې تورې لیکې ښکارېدلې. نږدې ورغلم، په اوښکو کې یې رانجه ګډ و.
د موږک ژړا مې واورېده. په دېوال کې جوړ شوې غار ته ورننوتم، یوه کوچنې موږک ژړل، په روڼ پلاستیک کې یې د غنمو د پرتو دانو خواته زورونه ور وهل، خو مور یې تر لکۍ ټینګ نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ماشوم مې په لوړه نه لوربده، پلاستيک ته مې لاس ور وغځاوه، خو د موږک مور يودم چيغه کړه!

_پام!

په حيرانۍ مې ورته وکتل.

د موږک مور وويل:

_زهر دي.

لاس مې راټول کړ.

د موږک مور وويل:

_په دې زهرو موږکان وژني، خاوندمې تېره مياشت همدا د غنمو رنګېدلې دانې وخوړې، شېبه وروسته يې په ګېډه درد شو، سپين نس را واوښت.

په خبره کې يې ور ولوېدم.

_نو دا زهر دلته څه کوي؟

د موږک مور وويل:

_لومړی مې زوی تر لکۍ ونيسه.

هماغسې مې وکړل.

د موږک مور د باندې ووته، خو ماشوم ژړل، زورونه يې وهل او د غنمو دانې يې غوښتې.

د موږک مور د وچې ډوډۍ له يوې وړې ټوټې سره بېرته راغله.

کوچنی غلی شو، ډوډۍ يې ور واخيسته، کونج ته کرار پرېووت.

مور يې وويل:

_مازيګر مې د نجلۍ چيغې واورېدې، د اور د خونې کړکۍ ته ور وختم، نجلۍ په چوتره کې ناسته وه، په لندو سپينو پايڅو پورې يې توره خاوره ښکارېدله.

مور يې راغله، د نجلۍ سر يې په خپل ټټر پورې ونيو، پر خړو غومبورو يې اوښکې روانې شوې. وروسته يې نجلۍ ولاړه کړه، دواړه کوټې ته ننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

زړه مې بې طاقته شو، د اور له خونې د باندې ووتم. په انګړ کې مې د نجلۍ پلار ولید، خپلې ورې لور ته په غوسه و، ویل یې چې زانه چا خبره کړه؟

ورې نجلۍ په وارخطایۍ وویل چې له زانې سره کاریزه ته تللې وه، دواړو منګي ډک کړل، کور ته د راتګ په حال کې مو د حاجي تور وره لور ولیده، غوا یې اوبو ته ور وستله، زانې ته یې وویل چې په بدو کې یې ورکړې. زانې چیغه کړه، له اوږې یې منګی ولوېد او د کور خواته یې منډه راواخیسته.

د زانې پلار یوه شېبه ولاړ و، بیا یې د ابدان څوښکي ته بدنۍ ونیوله ، اودس یې وکړ او له انګړه د باندې ووت.

کوټې ته ورغلم، زانه پر کټ ناسته وه، سلګۍ یې وهلې.

مور یې په خواره خوله وویل:

_قسمت به دې همداسې و.

زانې یودم چیغې کړې:

_ هغه سړی تر پنځوسو کلونو اوښتی دی، بله ښځه هم لري.

د زوی ژړا مې تر غوږ شوه او له هغه ځایه راووتم.

موږک غلی شو.

ومې ویل:

_ټوله کیسه راته ووایه.

موږک چیغه کړه!

_مه!

یو دم یې زوی له لکۍ ور کش کړ.

ور ومې کتل، د زوی تېره نوکان یې لا په پلاستیک کې بند و.

د موږک مور خپل زوی ته پاتې ډوډۍ ونیوله، زوې یې پر وچه ډوډۍ خپل تېره غاښونه ټینګ کړل، خو لا یې هم ګردې ورې سترګې له غنمو نه اړولې.

د موږک مور وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـ تر ماخوستنه دلته وم، د لوښو کړپا مې واورېده، ورغلم، په سرای کې لاټين بل و، زاڼې ناولي لوښي پرېمينځل. د جارو تر شا پټ شوم، زاڼې ته مې وکتل، په سرو سترګو کې يې د لاټين رڼا ښکارېدله.

وروسته يې ډک تشت پرېولي لوښي د اور خونې ته يوړل، پسې ورغلم، زاڼې د ټکري پيڅکې ته ور لوېدلې غوټه خلاصوله. زړه مې خولې ته راغی، دې د موږکانو د زهرو پلاستيکي خلطه پر غولي کېښوده. کيناسته، دغنمو رنګ شويو دانو ته يې وکتل، يودم يې چيغه کړه.

زاڼې تر ډېرو ژړل، وروسته سلګيو واخيسته، پورته يې وکتل او لاسونه يې لپه کړل.

ما يې غږ نه اورېده، خو د نجلۍ شونډې خوځېدلې.

د هغې سترګو ته مې وکتل، رانجه يې اوښکو وهلې و.

بيا يې پلاستيکي خلطه ور واخيسته، ورغوی يې د غنمو له دانو ډک کړ. خولې ته يې ور ووړ، ناڅاپه کړپ شو، ژر يې ډک غروی (ورغوی) بېرته په پلاستيکي خلطه کې تش کړ، د باندې ووته.

ورغلم، پاکټ مې تر ژۍ ونيو او غار ته مې راکش کړ. .

له چوترې نرۍ غږ راغی، مور يې زاڼې ته په غوسه وه چې په لوږه ويدېدل ښه نه دي.

د زوی زګېروی مې واورېد، په خوب کې يې د پزې وړه، سره څوکه يوې بلې خواته کوله، پوه شوم چې د غنمو بوی پرې لګېدلی و.

يو دم پيالې وکړنګېدې، ورغلم، زاڼه په زهرو پسې ګرځېده، د پلاستيکي فرش څنډې يې واړولې، پريمينځلي لوښي يې سره تيت کړل، تاخچه يې وکته، يو دم يې کوکه کړه، د مرچو او مالګې ډبلي يې لاندې راوغورځول، کونج ته غلی کېناسته.

بس، همدومره.

جُوجُو غلی شو، ليرې د بايسکل زنګ وکړنګېد. جُوجُو د کچالو د بوټي تر پاڼو ور وکتل، په نرۍ لاره کې ډنګر سړی ولاړ و.

سړي په لوړ غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_نیکه دې په کور کې دی؟
تواب ورغبږ کړل:
_هو! خیریت و؟
_د حاجي ستار د لور جنازې ته یې غوښتی.
_کوم ستار؟
سړي پر بایسکل پښه واړوله. په تګ کې یې وویل:
_د ړنګ کاریز د کلي.
تواب ودرېد، چیغه یې کړه!
_کومه یوه؟
د سړي غږ د بایسکل د ټیم له ټکا سره ګډ شو:
_هغه چې پرون یې په بدو کې ورکړه.
جُوجُو وویل:
_اه!
ورک شو.

* * *

ماسختن تواب د نیکه پر لاسونو اوبه ور اچولې چې بدنۍ کره شوه.
نیکه چیغه کړه:
_ړوند یې، درۍ دې لنده کړه.
تواب غلی و. تره ته یې وکتل، سترګې یې له غوسې ډکې وې. تواب د نورو پر لاسونو هم اوبه ور واچولې، تر چوترې ښکته شو، چلمچې یې تش کړ، اوبه یې درنه شوه.
تواب په غوسه وویل:
_بدنۍ د ناستي ځای نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ــــــــــــــــــــــــــــ لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو په خبره کې ور ولوېد:

ـبيره لرم، بايد خبرې وکړو.

تواب وويل:

ـټول ناست دي، کوټې ته نه شم تلای.

له چوترې يې د پلار له غوسې ډک غږ راغی:

ـله ځان سره مه بونګېږه! سمه خبره وکه!

تواب وارخطا شو:

ـڅه! څه مې نه دې ويلي.

چوترې ته ور وخوت، غلی کېناست.

نيکه چيغه کړه!

ـبلا! وه بلا! د لمانځه ناوخته شو.

له دالانه ښځينه وارخطا غږ راغی:

ـچای دم دی، يوازې پيالې مينځم.

چوپه چوپتيا شوه، د تناره له خونې د پيالو کړنګا راتله.

نيکه په غوسه وويل:

ـکم عقله نجلۍ! ځان يې زندۍ (غرغره) کړ، نه د دې دنيا شوه نه د هغې.

د تواب غوږ وتخنېد، جُوجُو وويل:

ـورته ووايه چې دا دنيا خو تاسو ور خرابه کړه.

تواب په غوسه وويل:

ـچوپ!

د تواب پلار يو دم چيغه کړه!

ـخره!

سږي چپلکې ته لاس ور وغځاوه، تواب ټيټ شو، چپلکه پر يوه کوچني هلک ولګېده.

هلک په چيغو د اور خونې ته منډه واخيسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د تواب پلار لاس ور وغځاوه، تواب يې له ښی پښې کش کړ، تواب غبرگې څنگلې خپل مخ ته ونيولې، درنه څپېړه يې غوږ ته سیخه شوه.

نيکه چيغه کړه!

_مه! هلک دی.

د اور له خونې وارخطا ښځې راووتې.

د تواب پلار شاته شو.

تواب په ژړغوني غږ وويل:

_په کوران که مې نيکه ته ويلي وي.

تره يې چيغه کړه!

_مخ دې تور، ټولو واورېدل.

تواب منډه واخيسته، کوټې ته لاړ، په تياره کې غلی کېناست.

د جُوجُو خواشينی غږ يې واورېد:

_وبښه!

تواب وسونگېد.

جُوجُو وويل:

_مه ژاړه، هسې هم خفه يم.

تواب چيغه کړه!

_دا وخت نو د پوښتنې و؟

جوجُو وويل:

_نن شپه ځم.

تواب نيغ کېناست:

_ولې؟

_تحقيق مې خلاص شو.

_بيا به دې ووينم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

ـنه شم راتلای، دلته د خوشالۍ خبره نشته، تر دې ځایه د غرړ ماشین هم ښه دی. خو تا زحمت راسره و ایست. مننه.
جُوجُو ورک شو.

* * *

تواب له وچو پاڼو د انګورو څو ژېړې دانې ور ټولې کړې، خولې ته یې واچولې، د پولې پر سر غلی کېناست. شاوخوا یې وکتل، په تاکونو پورې لا یوه، نیمه وچه پاڼه باد وهله.
تواب چیغه کړه!
ـاررې!!!
پسونه د باغ دروازې ته ور روان ول.
تواب له ځمکی یوه لویه لوټه ورپورته کړه، لوټه د دروازې په زنګ وهلي اهن چادر ولګېده، پسونه بېرته راوګرځېدل. تواب کېناست، سر یې وځړېد، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ، پر خاورو یې څو لیکې و ایستې.
ځنګ ته یې وکتل، یو دم یې چیغه کړه، تر پولې یې ټوپ واچاوه، ودرېد. ورمېږ یې کوږ کړ، جُوجُو ځړېدلی سر ناست و.
تواب وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_له ما خو دې زړه وايست.

جُوجُو غلی و.

تواب وويل:

_څه وخت راغلې؟

جُوجُو سر پورته کړ:

_نه اورم!

_څه وخت راغلی؟

جُوجُو په لوړ غږ وويل:

_غوږونه مې درانه دي، ستاسو په حساب درې ساعته د غږ په ماشين کې وم.

تواب د جُوجُو تر څنګ کېناست. هغه ته يې وکتل، په شنه سترګه کې يې پخوانۍ ځلا نه وه پاتې.

جُوجُو وويل:

_د ځمکې د کرې له څنګه تېربدم، را په ياد شوې.

تواب په حيرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وويل:

_کور ته مو ورغلم، نيکه دې په کمپله کې ځان پټ کړی و، ټوخل يې. بيا مې د اور کوټه درپسې وغوښته، خو هلته هم نه وې، له غوا مې پوښتنه وکړه، ويل يې چې باغ ته يې پسونه بېولي دي.

جُوجُو غلی شو، په ښي اوږده غوږ کې يې ګوته ننه ايسته، لاس ته يې ټکان ورکړ، ويې ويل:

_په دريو، څلورو مياشتو کې لوی بدلون راغلی دی، هغه ولاړ فصلونه، شنې پاڼې، رنګارنګ مرغان، هېڅ هم نشته، هره خوا سپېره ده.

تواب وويل:

_منی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

جُوجُو غوږ ور نږدې کړ.

تواب چیغه کړه!

_منی دی.

جُوجُو یو دم شاته شو، ویې ویل:

_دومره هم نه.

غلی کېناست. ویې ویل:

_جزا یې راکړه.

تواب په حیرانۍ ور وکتل:

_ولې؟

_نه یې منله، ویل یې چې دا هر څه دروغ دي.

تواب وویل:

_څه؟

_تحقیق یادوم، د منلو وړ نه ورته ښکارېده.

تواب په حیرانۍ ورته کتل:

جُوجُو وویل:

_تحقیق مې معلم ته ور وسپاره، خوشاله وم، د ښو نومرو تمه مې درلوده، خو په سبا یې د مکتب ادارې ته ور وغوښتم. د مکتب مدیر او معلمین په غوسه ښکارېدل. ټول په یوه خوله ول چې تحقیق دروغ دی. حیران شوم، د وضاحت غوښتنه مې وکړه. د ستورو پېژندنې معلم ولاړ شو، ویې ویل:

_مدیر صاحب! زه تېر کال ځمکې ته تللی وم، ډېرې برخې مې ولېدې، اوسیدونکو یې سم ژوند درلود، په مینه پوهېدل، له یو بل سره یې همکاري کوله، خپل وطنونه ورباندې ګران وو، غلا، نورو ته په سپکه کتل، ظلم او وحشت یې بد یاداوه. ما په ځمکه کې داسې څه ونه لیدل، لکه جُوجُو چې لیکلي دي.

جُوجُو غلی شو، سرېې وځړېد، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

_د ځمکې په کره کې مې د افغانستان نخشه ور وښوده، خو یوه هم باور نه کاوه.
د اخلاقو استاد له مدیر نه د پوپو د راوستلو اجازه وغوښته. پوپو تر ما یو صنف مخکې دی، په درس کې مثال نه لري، درې پرله پسې صنفه یې د فکر پاڼه جایزه وړې.
پوپو راغی او په احترام ودرېد.
د اخلاقو استاد، مدیر ته وکتل:
_پوپو تېر کال ځمکې ته تللی و. په تحقیق کې یې مختلف هېوادونه یاد کړي دي، که مو اجازه وي، نو زه به له پوپو څخه څو پوښتنې وکړم.
د مدیر شنه سترگه ورپېده.
د اخلاقو معلم پوپو ته مخ ور واړاوه:
_د جُوجُو تحقیق مې مطالعه کړ، لیکلي یې دي چې انسانان د نجونو د تعلیم مخالف دي.
پوپو وویل:
_داسې نه ده، زه د بنگله دېش په نوم یوه وطن ته لاړم. یوه کورنۍ مې ولیده، له نیستۍ د سړک په لوی پلچک کې اوسېدل. خو په نجونو او هلکانو یې درس وایه، په تحقیق کې مې هم لیکلي دي، په همدې کور کې څلور ماشومان اوسېدل، درې یې نجوني وې، مور به یې هر سهار وېښته ور چوټي کړل او د مکتب جامې به یې ور واغوستې. زه په ځمکه کې تر سلو ډېرو هېوادونو ته تللی یم، په خوار او شتمن، کافر او مسلمان کې مې داسې څوک ونه لیدل چې د نجونو له مکتب سره مخالف وي.
د اخلاقو معلم وویل:
_جُوجُو لیکلي چې دې خلکو مینه نه پیژندله، تل یې د یوبل پښې وهلې، کرکه،دروغ او غلا پکې حاکمه ده.
پوپو یو دم وخندل، غلی شو، ښښنه یې وغوښته، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

ـدا نو د منلو وړ نه ده. زه په ډېرو ځايونو وګرځېدم، خو په انسانانو کې مې کرکه ونه ليده. دوی له يو بل سره په مينه ژوند کوي، يو وخت يوه افريقايي هېواد ته لاړم، په روغتون کې مې يوه تورپوستې ښځه ولېده، نه پوهېدم چې څه وربانديې شوي وو، خو د بدن ټولې غوښې يې شړېدلې وې. هر څه يې په بستره کې ول. ما په خپله وليدل، يوې سپين پوستې نرسي يې ځای ور پاکاوه، وروسته يې تشناب ته يووړه او په خپلو لاسونو يې پرېمينځله. نرسه موسکه وه، په تندي کې يې ان يوه نری‌ ګونځه هم نه ښکارېدله.

پاتې شوه د دروغو خبره. دروغ خو په هر دين کې ناروا دي، انسان مړ که، خو دروغ به ونه وايي.

د اخلاقو معلم وويل:

ـد جُوجُو په تحقيق کې مې ولوستل چې انسان پوچې خبرې کوي.

پوپو وخندل:

ـنه يې منم، ما د ډېرو خلکو خبرې واورېدې. غټه غوسه يې د (وبخښۍ) ټکی دی.

د اخلاقو استاد بله پوښتنه وکړه!

ـد قسمونو په اړه يې څه وايې؟

ـ قسم خپل شخصيت ته تاوان ګڼي، انسان په دې باور دی چې رښتيا خبره قسم نه لري.

استاد وپوښتل:

ـجُوجُو وايي چې د ځمکې خلک په خپل سر يو بل وژني؟

ـنه، هر هېواد خپل قوانين لري، دوی محکمه ورته وايي، د قاضي په نوم يو څوک پرېکړه کوي، خو پرېکړه يې هم هوايي نه ده، تحقيق کوي، شاهدان غوښتل کېږي او که يو څوک مجرم وپېژندل شي، د هغه جرم ته په کتلو سره سزا ورکوي. ما په ډېرو ملکونو کې تحقيق وکړ، خوار او غريب ، ټول خپلو قوانينو ته احترام لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

یوه ورځ مې یو ځای د انسانانو ګڼه ګوڼه ولیده، ورغلم، یوه وړه نجلۍ د موټر تر ټایر لاندې وه. مور یې بدې ورځې کولې، ژړل یې. خو موټروان ته یې څه نه ویل. امبولانس راغی، د نجلۍ مړی یې یووړ. د پولیسو موټر ودرېد، موټروان په خپله ور روان شو.

د اخلاقو استاد وویل:

_د ځمکې خلک له حیواناتو سره څنګه رویه کوي؟

_اه! پوښتنه یې مه کوه. هېڅوک حق نه لري چې کوم حیوان ته ضرر ور ورسوي، ښکار بند دی. ان په ډېرو سیمو کې یې د حیواناتو د اوسېدو له ځایه جالۍ راګرځولې دي. انسانان وېره لري چې موټر یې ونه وهي. دوی له حیواناتو سره مینه لري، خوراک ورکوي او ډاکټران یې ورته ټاکلي دي. دوی په حیواناتو ویاړي او له ډېرو لیرو سیمو څخه نور خلک د لیدو له پاره ورځي. ما په خپله ځیني افریقایي هېوادونه ولیدل، ډېر عاید یې له همدې برخې پوره کېږي.

د اخلاقو معلم وویل:

_خو د جُوجُو تحقیق هغه څه نه دی چې ته یې وایې؟

پوپو ما ته وکتل.

د اخلاقو معلم وویل:

_یوه وروستۍ پوښتنه. جُوجُو ادعا لري چې انسان خپل پل، سړک، مکتب، د برق پایې... له مینځه وړي! انسانان په وطن پالنه کې څنګه دي؟

د پوپو سترګه وځلېده:

_زه به یوه کیسه درته وکړم. په یوه وطن کې مې یو ماشوم ولید، خپل بیرغ ورسره و. منډې یې وهلې، یو دم یې پښه بنده شوه، ولوېد. بېرته په پښو ودرېد، زنګون یې ویني و، خو ده په خارو سپېره شوی بیرغ ښکلاوه.

هر انسان له خپل هېواد سره مینه لري، دوی ته هر څه خپل وطن دی. هڅه کوي چې پاک یې وساتي، ښکلی یې کړي او په ابادۍ کې یې برخه واخلي. ما په ځمکه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

داسې وطنونه ولیدل چې پلونه، سړکونه او تعمیرونه یې د ښیښو په څېر ځلېدل. په دوی کې هغه څوک د احترام وړ دی چې خپل وطن ته ګټور وي.

پوپو غلی شو، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

_نه پوهېږم! ما خو په ځمکه کې یوازې وطن دوستي ولېده. جُوجُو شاید کوم بل ستوري ته تللی وي.

د اخلاقو معلم وویل:

_تلی شې.

پوپو له ادارې ووت.

مدیر د فکر د پاڼې یوه وړه ټوټه خولې ته واچوله. یوه شېبه غلی و، وروسته یې سر پورته کړ، په غوسه یې وویل:

_جُوجُو په دې ستوري کې لومړنی کس دی چې دروغ وایي، ځکه نو باید سخته جزا وویني. دی تر ټولو د ډېر وخت له پاره د غږ په ماشین کې واچوئ. له مکتبه هم اخراج دی.

ناڅاپه عکسونه را په یاد شول، ښه ثبوت و، د خپل تحقیق د سپینولو له پاره مې اجازه وغوښته، سفینې ته لاړم او له هغه ځایه مې د مکتب ادارې ته برقي عکسونه ور ولېږل.

خوشاله وم، ځان مې د سترګو په رپ کې ور ورساوه، مدیر او نورو استادانو دېوال ته کتل.

د تاریخ استاد پر دېوال لاس تېر کړ، خړه کلا راغله. ویې ویل:

_دا عکس دې له کومه کړ؟

په خوشالی مې وویل:

_د تحقیق په وخت کې مې واخیست.

استاد د یوې ماشومې عکس راووست چې په خاورو کې ناسته وه، ببر ویښته یې درلودل او په غاړه یې څو ژېړ پیاز راځړېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

ليکوال: نصيراحمد احمدي

استاد وويل:

_دا؟

ځواب مې ورکړ:

_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

استاد يوه بل عکس ته اشاره وکړه. په عکس کې زاړه او واړه راټول وو، دوه سپي يې سره جنګول، د سپيو خولې او غاړې په وينو کې سرې وې.

ومې ويل:

_د تحقيق په وخت کې مې واخيست.

بل عکس راغی، کوچني کوچي هلک پرتوګ نه درلود، مچان پرې بوڼېدل.

استاد څو نور عکسونه هم واړول، په يوه کې د دوو ماشومانو په وچه ډوډۍ جنګ و، شاته يې ښځو خوشايي تپل، په بل کې د کلي نايي په خاورو کې د ناست بوډا پر پېښه داغونه ايښودل، بل...

مدير وويل:

_بس دی، پوښتنه دې وکړه!

د تاريخ استاد خپل غټ غوږ وګراوه، شنه سترګه يې وځلېده، ورو يې وويل:

_ټول دروغ دي.

په خبره کې يې ور ولوېدم.

_تاسو ولې دومره بې باوره ياست؟

مدير چيغه کړه!

_ادب.

غلی شوم.

د تاريخ معلم له مدير نه اجازه وغوښته، ماته يې وکتل، ورو يې ويل:

_زه د انسانانو په حساب درې سوه کاله مخکې ځمکې ته تللی وم، هغه وطن ته لاړم چې ته يې اوس د تګ ادعا لرې. هماغه وخت لا دې خلکو د خټو په کورونو کې ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

کاوه، در په دره، وږې او بې تعلیمه ول، ژوند یې په سخته تېرېده، هېڅ سهولت یې نه درلود. هغه وخت یې هم اور په خوشایو بلاوه، امکان نه لري چې په دریو سوو کلونو کې دې څوک بدل نه شي.

د تاریخ معلم غلی شو، شنه سترګه یې وځلېده، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

_رښتیا ووایه، د درې سوو کلونو مخکې عکسونه دې له کومه کړل؟

دا خبره نو د زغملو نه وه. پر دېوال مې لاس تېر کړ، ستا د نیکه عکس مې ورته راووست چې له ټیوټا موټر سره ولاړ و. د تاریخ استاد ته مې وویل:

_اوس نو مه وایه چې درې سوه کاله مخکې، موټر هم ول.

د تاریخ استاد عکس ته وکتل، په زوره یې وخندل:

_کوټ، کوټ کوټ... د عکس په جوړولو کې جوړه نه لرې.

یو دم یې پر عکس لاس کېښود، جدي څېره یې ونیوله، په زوره یې وویل:

_مدیر صاحب! د عکس تر شا ډېران او ړنګ دېوالونه دي. خاورې، خړ کورونه، په خاورو کې بې پرتوګه ناست خیرن ډنګر ماشومان، سپېره مخونه، پر دېوال سرېښن ګرد ګرد خوشایي... ټول هغه څه دې چې ما درې سوه کاله مخکې لیدلې وو، دا یې بله ګناه. جُوجُو د موټر عکس په درې سوه کاله مخکې عکس کې ګډ کړی دی.

مدیر ولاړ شو:

_پرېکړه هماغه ده. له مکتبه اخراج او د غږ په ماشین کې اېښودل.

چیغه مې کړه!

_نه یې منم!

د ستوري پیژندنې استاد په پښو ودرېد، شنه سترګه یې را واړوله، ورو یې وویل:

_ اقرار وکړه! له دروغو څه نه جوړېږي.

ومې ویل:

_خو تحقیق او عکسونه دواړه رښتیا دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جُوجُو

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د ستورو پېژندنې استاد پر دېوال لاس تېر کړ. عکس راغی. پاک او ښکلی ښار و، د لمر رڼا د هسکو تعمیرونو ښیښې ځلولې، تر شنو ونو لاندې پر تور پاک سړک منظم پرېولي موټر روان ول.

استاد وویل:

_دا عکس مې څه موده مخکې د ځمکې له یوې برخې واخیست.

بل عکس یې راووست. شنې ونې وې، د سرو او ژېړو ګلانو په مینځ کې څو خوشاله ماشومانو ټال خوړ، له رنګه او جامو پاک او تازه ښکارېدل.

بل عکس راغی. له تورو حجابونو د پېغلو سپین، تازه مخونه راوتلي ول، پر سرو شونډو یې موسکا پرته وه، مکتب ته تلې.

نور عکسونه هم بدل شول، په هوا کې د رېل پټلۍ او تور سړکونه، د طیارو او کمپیوټرو د جوړولو کارخانې، په نس ماړه خلک، شنه او پرېوللي ځنګلونه، د خلکو په مینځ کې کرارې هوسۍ... ټول هغه څه و چې زما له عکسونو سره یې فرق درلود.

ومې ویل:

_تا یوازې اباد ملکونه را اخیستي دي.

استاد وخندل:

_اه ګرانه! د خوارو انسانانو عکسونه هم راسره شته، خو هغه هم ستا د تحقیق خلاف دي.

استاد خپل لاس پر دېوال تېر کړ، عکس راغی، یوې زړې ښځې یوه ببر سري لیوني ته په کاشوغه کې خواړه ورکول.

استاد وویل:

_دا خلک مې په یوه اسیایي غریب هېواد کې پیدا کړل، خو بیا هم ستا د تحقیق تر انسانانو ښه دي، خوار به وي، خو په لیوني پورې پلاستیکي خلطې نه تړي.

یو بل عکس یې راووست:

استاد وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_دلته یو خوار ړوند بوډا ښکاري، تر سړکه نه شوای تېرېدای، تر څنګ ولاړ سړی یې میلیونر دی، د کیمیاوي سرې کارخانه لري، له خپل موټره ځکه راښکته شوی چې بوډا تر سړک واړوي.
بل عکس راغی:
_دلته ګڼه ګوڼه ده، په سلګونو بېوزله خلک د خپل ښار د پاکولو له پاره راوتلي دي. وطن ورباندې ګران دی.
مدیر چیغه کړه!
_بس دی! نورو دلایلو ته ضرورت نه لیدل کېږي، معلومه شوه چې د ځمکې په ټوله کره کې دومره ساده خلک نشته لکه جُوجُو چې په تحقیق کې لیکلي دي.
استاد پر دېوال لاس تېر کړ، عکسونه ورک شول، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
_په خوارو او غریبو، دواړو کې مې نیمایي عکسونه په مسلمانو هېوادونو کې اخیستي وو.
جُوجُو غلی شو. تواب ته یې وکتل ویې ویل:
_د غږ د ماشین جزا مې تېره کړه، خو له مکتبه پاتې کېدل راته سخته وه، پلار مې ورغی، مدیر ته یې خواست وکړ چې زوی ته مې یو بل چانس هم ورکړه. جلسه کېناسته، ویې منله، اوس یې له سره په تحقیق پسې رالېږلی یم.
تواب په خبره کې ور ولوېد:
_دلته تحقیق کوې؟
جُوجُو وخندل:
_اه ګرانه! بیا مې مه شرموه.
ورک شو.

(پای)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library